

JAGODE NAŠE PASTORALE

Glasilo Škofije Novo mesto MAJ 2013, letnik VIII, številka 2

UVODNIK

Po dolgih sušnih letih imamo letos spet dva novomašnika. To je za škofijo veliko veselje. Že ob ustanovitvi škofije, ko smo imeli le enega bogoslovca, sem v govoru ob umestitvi dejal, da bo ena glavnih nalog v novi škofiji skrb za nove duhovne poklice, saj škofija ne more živeti brez duhovnikov. »Cerkev zelo potrebuje duhovnike ... Jezus si ni zamislil Cerkve brez duhovnikov. Če primanjkuje duhovnikov, primanjkuje Jezusa, primanjkuje svete evharistije, primanjkuje odpuščanja. Krščansko občestvo ne more ravnodušno in brezbrizno sprejemati upadanja števila duhovniških poklicev« (Janez Pavel II., 6. junija 1986).

Letos se spominjamo 50-letnice začetka 2. vatikanskega cerkvenega zbora. V dokumentih lahko beremo: »Da bi verniki zrasli v eno telo, v katerem vsi udje nimajo istega opravila (Rim 12,4), je isti Gospod med njimi postavil nekatere za služabnike, ki naj bi v skupnosti vernikov imeli zaradi svetega reda oblast darovati sveto mašo in odpuščati grehe in naj bi v Kristusovem imenu za ljudi javno opravljali duhovniško službo. Zatorej je Kristus, kakor je bil sam poslan od Očeta, poslal apostole, po apostolih pa storil deležne svojega posvečenja in poslanstva tudi njihove naslednike škofo. Njihova služba je bila v podrejeni stopnji izročena duhovnikom, da bi v duhovniškem redu kot sodelavci škofo-

vskega reda pravilno izvrševali od Kristusa poverjeno apostolsko poslanstvo« (D2).

Iz teh stavkov koncilskih dokumentov je jasno in nedvoumno, da je Kristusovo duhovništvo konkreten izraz Božje ljubezni do človeka. Po duhovniški službi želi Kristus v vseh časih nadaljevati svoje delo odrešenja in notranjega osvobajanja človeka, ki je duhovno žejen in globoko ranjen.

A zakaj je prav po koncilu prišlo do drastičnega zmanjšanja poklicev, zlasti v evropskih deželah?

Eni dolžijo predvsem hitro sekularizacijo vsega zahodnega sveta, zlasti Evrope, ki se je začela že z razsvetljenstvom. To je učilo, da je krščansko razodetje nekaj preživetega, nepotrebne, celo izmišljene. Ta razsve-

tljenska miselnost izključuje religioznost kot eno temeljnih razsežnosti človeškega bitja.

Drugi pa pravijo, da je koncil veliko govoril o božjem ljudstvu, o apostolatu laikov ter o škofovski službi sredi božjega ljudstva, verjetno pa premalo o duhovniški identiteti in o običajnem službenem duhovništvu.

Dejstvo je, da številni duhovniki niso več videli in doživljali lepote in bistva svoje poklicanosti in pomena duhovništva. Zaradi hude krize duhovnikov identitete so sledili tudi mnogi boleči izstopi duhovnikov, nekateri pa so videli poslanstvo v tem, da so skušali postati socialni delavci ali duhovniki psihologi.

Bodoči duhovniki naj bi se zato bolj zavedali, da so poklicani, da se trudijo za svetost, ker je to bistvo njihovega poslanstva, čeprav so vsi kristjani poklicani na pot svetosti.

Ob molitvi, ki je prvi pogoj za duhovnikovo rodovitnost, naj bi postajali preprosti, dostopni. Obogateni in prežeti z izkušnjo Božjega usmiljenja, naj bi ljudje, h katerim so poslani, začutili Božjo ljubezen in da je v njih, čeprav so morda sami ubogi in ranjeni, nekaj, kar je nad vsako človeško visokostjo in močjo.

Molimo v tednih pred mašniškim posvečenjem, da bi letošnji novomašniki in vsi bogoslovci, za katere smo Bogu neizmerno hvaležni, odkrili skrivnost in veličino Kristusovega duhovništva, da so poklicani za oznanjevanje z apostolsko avtoriteto in gotovostjo, da po zakramentih ponavzočujejo Kristusovo odrešenje, da vodijo občestva s pastirsko oblastjo in poosebljeno Jezusovo

ljubeznijo, da ljudem stojijo ob strani pri iskanju smisla njihovega življenja, da so oko in uho Boga samega za bolečine vsega sveta ter da to trpljenje pomagajo prenašati in lajšati. Skratka, poklicani so k nesebičnemu in ponižnemu služenju.

Draga novomašnika, Mitja in Dejan, dobrodošla v prezbiteriju novomeške škofije. Želim vama, da bi bila srečna in vesela in uspešna duhovnika, ki bosta upoštevala izkušnjo, da polovična žrtev boli, popolna podaritev pa plameni, gori in drugim sveti.

msgr. Andrej Glavan, škof

Pogovor z novomašnikoma Dejanom Pavlinom in Mitjo Buličem

NOVA OZNANJEVALCA EVANGELIJA

Za tokratno majsko številko bi lahko rekli, da je kar novomašna, saj v ospredje postavlja letošnja novomašnika. Ko se je škof Andrej Glavan leta 2008 v okviru obiska ad limina v Rimu srečal s papežem Benediktom XVI., je papežu kot eno izmed prioritet v novonastali škofiji izpostavil tudi delo za nove duhovne poklice. V šestih letih od ustanovitve škofije, je ta imela do sedaj samo enega novomašnika. Žetev pa je bila in ostaja velika. Z dvema novomašnikoma, ki bosta posvečena na praznik apostolskih prvakov Petra in Pavla, se bo ta vrzel pomanjkanja vsaj nekoliko zmanjšala. Za njima je v bogoslovju še šest kandidatov za duhovništvo, kar vliva optimizem in daje upanje za bližnjo prihodnost. Novomašniki so dar ne samo krajevni, ampak tudi vesoljni Cerkvi. Obenem pa so novi duhovniki znamenje upanja za svet, da nas Bog še kako ljubi – tudi po posvečenih služabnikih. Letošnja novomašnika Dejan in Mitja bosta posvečena prav v letu vere. Tudi sama bosta kot duhovnika oznanjevalca vesele blagovesti, v vernih ljudeh pa bosta krepila in utrjevala njihovo vero. O tem, kakšne oznanjevalce potrebuje čas nove evangelizacije, sta nam v pogovoru zaupala kar sama. Predvsem o tem kako vidita svoje duhovništvo, oblikovanje na poti do tega cilja, kje so njuni upi in strahovi, ko bosta stopila na

duhovniško pot. Ob koncu pogovora pa je nanizanih tudi nekaj misli župnikov župnij, iz katerih prihajata novomašnika. Zaželimo jima veliko božjega blagoslova na njuni poti in se ju pogosto spomnimo v molitvi.

Spoštovana novomašnika Dejan in Mitja, dobrodošla v Gospodovem vinogradu mlade krajevine Cerkve, ki ju bosta po mašniškem posvečenju s svojimi darovi bogatila tudi vidva.

MITJA BULIČ

Rodil sem se 7. novembra 1980 v Novem mestu in sem drugi izmed treh otrok. Starejši brat Zdravko in mlajša sestra Lidija sta poročena, imata družinici, tako da imam že pet nečakov. Po gimnaziji sem študiral na filozofski fakulteti v Ljubljani, potem pa nabiral delovne izkušnje na Zavodu za zaposlovanje v Novem mestu. To so bila lepa leta, a spoznal sem, da je moja pot drugače. Vstopil sem v semenišče, opravil študij teologije in sem tik pred mašniškim posvečenjem. Pravijo, da v naši župniji žal še ni bilo duhovnih poklicev; no, vsaj mi zanje ne vemo, kar je

po svoje razumljivo, saj smo bili vedno na prepihu in stičišču različnih kultur!

Novo mašo bom imel 30. junija ob 10. uri v župnijski cerkvi v Črmošnjicah.

Šest let semeniškega zorenja v mesecu juniju dozoreva v »klas«. Pred teboj je nova maša. In potem prva župnija. Kako doživljaš vse, kar je povezano s posvečenjem in novo mašo?

Mitja: Obojega se zelo veselim. V srcu čutim izjemen mir in gotovost. V molitvi pred Gospoda prinašam vse našete dogodke, predvsem pa ljudi, ki se bodo z menoj veselili.

Se ti zdi, da te je bivanje in duhovno zorenje v semenišču ter študij teologije na fakulteti dovolj pripravilo na poslanstvo, ki te čaka?

Mitja: Odgovoril bom zelo iskreno: pričakoval sem veliko več! Videl in doživel sem stvari, ki so me gotovo zaznamovale – a ne v pozitivnem smislu. Duhovniški poklic je zahteven, zato bi bila pri vzgoji bogoslovcev potrebna velika resnost, izobraženost vzgojiteljev, predvsem pa evangelijski duh; tega sem ga najbolj pogrešal.

Sv. Janez M. Vianej pravi o duhovništvu:
»Duhovnik je nekaj velikega. Duhovnika je mogoče dobro razumeti šele v nebesih. Ko bi ga razumeli na zemlji, bi umrli ne od groze, ampak od ljubezni.« Kje vidiš srčiko duhovništva in poslanstva, ki iz tega izhaja?

Mitja: Z besedami mojega vzornika in priprošnjika se vsekakor strinjam! Prepričan sem, da je duhovništvo neizmeren dar

in uresničeno le v globoki povezanosti z Gospodom. Srčike pa nam ni treba iskati, saj nam jo je pokazal Jezus: »Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence« (Mt 28,19).

Dokument Duhovnik pastir in voditelj župnijskega občestva poudarja, da je »osnovno in najpomembnejše pastoralno delo voditi vernike h globokemu notranjemu življenju«. Kako na župniji, v obilici pastoralnega dela, najti pravo ravnovesje med kontemplacijo in akcijo? Imaš za to že pripravljen kakšen recept?

Mitja: Beseda duhovnik je lepa. Odkriva bistvo naše poklicanosti: gojiti duhovno življenje. Svojega poslanstva si ne morem predstavljati brez redne, zaupne, iskrene molitve. Kot nas uči papež Frančišek, smo brez Gospoda samo uradniki, Cerkev pa le ena v vrsti dobredelnih ustanov.

V Cerkvi »službe ne določa naloga, ampak posvečenje«. Po zgledu apostola Pavla »boš vsem postal vse«. Pa vendar. Ali se morda že vnaprej veseliš kakšnega posebnega področja pastoralnega dela?

Mitja: Težko bi rekel, da mi je kakšno področje bolj domače, saj se čutim nebojlenega in nesposobnega povsod. Vem samo to: narediti moram, kar je mogoče, da se oznani Gospodovo ime, saj je le v njem dano odrešenje vsem!

Diakonsko službo si to leto opravljal v župniji Šempeter - Otočec. V družbi izkušenežnega župnika si vstopal v »svet« pastoralne. Kako si doživljal te prve pastoralne korake? Kaj ti bo še posebej ostalo v spominu?

JAGODE NAŠE PASTORALE

Mitja: Moji prvi pastoralni koraki so se v bistvu začeli na župniji Leskovec pri Krškem. Lahko rečem, da me je enoletno bivanje ter delo, ki sem ga opravljal, pomembno zaznamovalo predvsem z vidika bogatih izkušenj. Poleg tega sva z župnikom g. Ludvikom Žagarjem razvila lep, iskren odnos. Bogu hvala. Izjemno hvaležen pa sem tudi za leto, ki mi je bilo podarjeno na župniji Šempeter. Oblikoval sem se ob duhovniku, ki ves živi in se daruje za Cerkev. Sad njegovega dela so verniki, ki v življenju resno računajo na Boga in sem se z njimi srečeval na različnih področjih. V posebnem spominu pa mi bo ostala mladinska skupina, ki mi je s svojo zrelostjo, odprtostjo in številčnostjo pomenila izziv ter polepšala sleherni sobotni večer!

V Črmošnjicah še nikoli ni bilo nove maše. Kako doživljaš dejstvo, da boš po toliko desetletjih ali morda stoletjih prvi duhovni sad domače župnije? Tě to navdaja s posebnim veseljem in ponosom?

Mitja: Na to gledam nekoliko drugače. Če bi Gospod v preteklih stoletjih našel v moji župniji bolj neprimernega, nerodnega in nesposobnega, bi poklical njega, tako pa je vse to našel v meni!

Običaj je, da si novomašnik izbere novomašno geslo. Z njim na neki način nakaže smer svojega duhovniškega služenja. Kaj si si izbral ti? Kaj si želel z njim povedati vsem, ki se s teboj veselijo, da postajaš duhovnik?

Mitja: Preden se je Jezus dvignil v nebo, je učencem izrekel tolažilne besede: »**Jaz sem z vami, vse dni do konca sveta**« (Mt, 28,20). Dejansko čutim, da je Bog navzoč v

življenju Cerkve in mojem osebnem življenju. Čutim tolažbo in mir. Čutim Njegovo bližino in moč, še posebno v Božji besedi in evharistiji. In to Gospodovo navzočnost želim posredovati še drugim.

Nova maša poveže številne ljudi v kraju in župniji. Kaj si sam želiš, da bi bilo ob novomašnem slavlju v župniji najbolj v ospredju?

Mitja: Na novomašno vabilo sem napisal, da želim, da nas ob tem velikem dogodku družijo hvaležnost Bogu, molitev in veselje! Naj bo torej v ospredju naša edinstvo v naštetih stvareh.

Vsak duhovni poklic se rodi v okolju domače družine. Kako tvoji domači spremljajo priprave na novo mašo in na vse, kar je s tem povezano?

Mitja: Ne morem vam opisati veselja, ki ga čutim, ko gledam domače, ki se pripravljajo z veliko vnemo. Že diakonsko posvečenje je prineslo v naše odnose nov veter in povežalo celotno sorodstvo. Od začetnega nasprotovanja, ki je bilo zelo odkrito, smo danes prišli tako daleč, da imam včasih občutek, da so vsi naši pogovori osredotočeni samo na novo mašo in vse, kar jo spremlja. Priznam, da me to silno radosti!

Nova maša kdaj pa kdaj prebudi tudi kakšen nov duhovni poklic. Kaj bi želel ob koncu povedati vsem tistim mladim, ki morda čutijo, da jih Bog kliče na to posebno pot?

Mitja: Najprej moram povedati, da sem zelo vesel duhovnega poklica, ki ga že imamo, torej Romana Ivanetiča. Želim

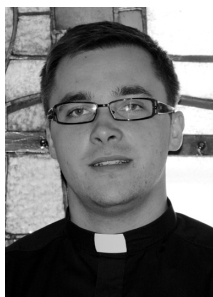
mu poguma in zvestobe. Vsem drugim pa bi rekel samo to: če te je Gospod poklical, pojdi, saj te je poklical v veselje in svojo posebno bližino. Rekel pa bi tudi besedo »skrbnim« staršem: pustite otroke, saj Bog ve veliko bolje od vas, kje bodo našli srečo in življenjsko izpolnitev.

Pogovarjal se je Igor Luzar

DEJAN PAVLIN

Rodil sem se 27. julija 1984 v Novem mestu. Doma sem iz župnije Šentjerneje. Vrtec in osnovno šolo sem obiskoval v Šentjerneju. Po osnovni šoli sem se vpisal na srednjo zdravstveno šolo v Novem mestu. Šola me je predlagala zdravstvenemu domu, da bi pri njih opravil strokovni izpit. V tej ustanovi sem bil že tudi zaposlen. Potem sem se odločil, da bi študiral. Želja je bilo več: medicina, kemija, ... in se le odločil za teologijo. V akademskem letu 2006/2007 sem vstopil v semenišče in pričel študij na teološki fakulteti.

Prihajam iz običajne delavske družine. Mami Lidija in očim Janez opravljata službo v različnih podjetjih in koncih, poleg tega imamo tudi manjšo kmetijo. Doma imam še polbrata Jana in polsestro Mio. Mami in drugi živijo v Škocjanu, jaz pa sem ostal v stanovanju, kjer sva najprej živela sama z mami v Šentjerneju.

V župniji Šentjerneje je bilo in je še kar nekaj duhovnih poklicev. Koliko, ne vem točno. Sam poznam pet duhovnikov in kar nekaj redovnic. V Šentjerneju je bila nazadnje nova maša leta 2005, ko je bil novomašnik moj rojak in tudi »sovaščan« Primož Bertalančič.

Novo mašo bom imel 7. julija ob 10. uri v župnijski cerkvi v Šentjerneju.

Po šestih letih duhovniške priprave odhajaš kot duhovnik, kot temu rečemo, »v pastoralo«, med ljudi, na župnijo. Kakšni občutki te navdajajo?

Dejan: V sebi čutim, da je pred mano eno izmed najlepših obdobij mojega življenja. Na obdobje, ko bom začel opravljati službo kot duhovnik, gledam pozitivno. Želim, nestrpno čakam ter se veselim, da pridem med ljudi, z njimi zaživim ter se prepustim pastoralnemu delu na župniji, kjer se bom po svojih močeh trudil in z Božjo pomočjo delal dobro za Boga, za bližnjega in zase. Zavedam se, da bo kdaj pa kdaj tudi težko, vendar ne bom obupal.

Leta bivanja v semenišču ne prinašajo samo duhovnega oblikovanja in intelektualne rasti, ampak pomenijo tudi relativno varnost. Za vse je nekako poskrbljeno. Na župniji se boš moral znajti sam, na nekoliko drugačen način. Se ti zdi, da si dovolj pripravljen, da sprejmeš nov življenjski slog?

Dejan: Tu lahko kratko pritrdim, sem pripravljen. Preden sem vstopil v semenišče, sem se tudi moral znajti v takšnih in drugačnih okoliščinah. Bogu hvala za vsa leta bivanja v semenišču in za pastoralno prakso,

saj sem imel možnost veliko dobrega prejeti, duhovnega, intelektualnega in marsikaj tudi kot napotek za življenje.

Pri liturgiji večkrat slišimo odpev: »Ti si duhovnik vekomaj!« Po polaganju škofovih rok boš postal duhovnik za vekomaj. Kako zdaj pred posvečenjem doživljaš dejstvo, da boš Kristusov duhovnik, Njegovo orodje za posvečevanje Božjega ljudstva? Kaj je zate bistvo duhovništva?

Dejan: To je to: »Ti si duhovnik vekomaj!« Srčno si želim, da bom s temi besedami živel vedno in povsod. Ko ste v vprašanju omenili: »po polaganju škofovih rok«, sem se spomnil na diakonsko posvečenje. Koliko milosti in darov mi je bilo dano takrat ... koliko mi jih še bo sedaj ob mašniškem posvečenju po škofovih rokah preko Kristusa. Ob dejstvu, da bom postal Kristusov duhovnik in Njegovo orodje za Božje ljudstvo, se velikokrat zamislim, kako to, da sem si to zaslužil, da bodo moje roke maziljene za ljudstvo. Zavedam se, da sem premlad, da bi bil lahko večini duhovni oče, vodnik in učitelj. Premalo vem. Premalo izkušenj imam. Premalo življenjske modrosti, da bi lahko komurkoli dovolj dobro svetoval, ga spremljal ali vodil. Vsak dan znova se bom po svojih močeh trudil, da bom tisti duhovnik, ki je bil vzet izmed ljudi in postavljen za ljudi. O bistvu duhovništva bi lahko veliko govoril in pisal. V mislih imam vse lepe in dobre stvari, ki pritičejo duhovniku. Eno izmed mojih vodil je, da bom duhovnik v službi za bližnjega. Poskušal bom živeti tako, da ne bom škodoželjen, ampak bom

zvesto opravljal duhovniško službo, kot zvest Kristusov duhovnik.

Papež Frančišek vabi mlade: »Vsi v sebi nosimo Kristusa, njega, ki je 'trta' in iz katerega raste zgodovina človeka in sveta. Kristus je nenehni kvas novega življenja v Bogu. Bodite povezani s Kristusom kot mladike s trto.« Kaj je v teh letih priprave še posebej oblikovalo tvojo duhovniško identiteto – molitev, evharistija, trpljenje ...?

Dejan: Papež Frančišek je tisti, ki mu danes mladostnik lahko zaupa in verjame v njegove besede. Koliko smo že slišali ali prebrali njegovih nagovorov. Truditi se moramo, da bo mladostnik ali odrasel ali duhovnik premišljeval besede svetega očeta. V letih moje priprave na duhovniško poslanstvo in odločitev je vplivalo neizmerno veliko stvari iz preteklosti in sedanjosti. Trudil sem se, da sem bil prepoznan kot duhovnik v Kristusovih očeh. Hranil sem se v prvi vrsti z molitvijo, evharistijo, privlačili so me zgledi duhovnikov, veselil se dela z ljudmi. Da, bila so obdobja, ko je bilo težko in hudo. Vendar, kaj bi brez prijateljev, domačega župnika, domačih in sorodnikov ..., vsi ti so pripomogli, da sem to, kar sem.

Že kot bogoslovec si se veliko ukvarjal z bolniki, invalidi ... Zdi se, da ti je ta del pastorele še posebej pri srcu, kot »pisan na kožo«? Boš ta del pastorele še naprej razvijal tudi kot duhovnik?

Dejan: Moje delo je vedno bilo, je in bo usmerjeno k bližnjemu. Preden sem vstopil v bogoslovje, sem bil zaposlen v zdravstvenem domu. Službo in delo z bolniki in sodelavci

sem neizmerno težko pustil. Toda, možnosti za z bolniki in invalidi je bilo iz leta v leto več in to je potešilo moje hrepenenje po delu z njimi. Vsako leto sem počitnice namenjal njim. Moje diplomsko delo z naslovom *Bolnišnica kraj dejavne ljubezni* tudi izhaja s tega zdravstvenega področja. Srčno si želim, da bi ta del pastorage v življenju čim več prakticiral tudi kot duhovnik.

Sedaj si diakon v župniji Leskovec pri Krškem. Kaj je bilo v tem letu v ospredju tvoje diakonske službe v tej župniji? Prihajal si predvsem ob koncu tedna.

Dejan: Neka pesem pravi: »To je kraj, kjer se ne končajo sanje.« Težko opisujem z besedami, ker je v župniji Leskovec res lepo. Z gospodom župnikom Ludvikom Žagarjem se neizmerno dobro razumem in kar delam, naredim z veseljem. Župnijo kar poznam, saj sem že drugo leto na pastoralni praksi. Kljub temu da sem prihajal samo ob vikendih, sem dobil in dobivam vse tisto, kar bom delal tudi kot duhovnik na župniji. Letošnje leto je zaznamovano s tem, da sem diakon in da službo in poslanstvo opravljam po svojih močeh. V ospredje pa želim postaviti delo z mladimi.

Novomašno geslo ni zgolj simbol, ampak na neki način razodeva tudi apostolat oz. duhovno smer duhovništva. O čem pripoveduje tvoje geslo?

Dejan: *Želim samo to, da bi bil tam, kjer me Bog hoče imeti.* Te besede Božjega služabnika Friderika Barage sem zapisal v prvem letniku ob svoji predstavitvi v hišni časopis *Virtuti et Musis*. Imam jih za vodilo

in želim, da me spremljajo vse življenje v hoji za Kristusom.

Nova maša je čas posebnega pričakovanja in veselja, pa tudi skrbne priprave. Komu si zaupal organizacijske niti in kako se sam pripravljáš na ta veliki dogodek?

Dejan: Res je to zame poseben dogodek, ki me bo zaznamoval za vse življenje. Dan nove maše pričakujem z velikim veseljem in radostjo v srcu. Sam se bom na ta dogodek pripravljaval ves čas z molitvijo in duhovnimi vajami. Ta dan zagotovo pričakujejo tudi moji domači, sorodniki, prijatelji, Šentjernejčani in duhovniki, ko bom vstopil v ta veliki zbor. Priprave že tečejo in hvala Bogu za vse dobre ljudi, ki po svojih močeh sodelujejo in pomagajo. Okvirne stvari za novo mašo sem že nekoliko oblikoval in postavil, samo pripravo in izvedbo pa sem zaupal ceremoniarjema Mateju Gnidovcu in Gabrielu Kavčiču, ki sta tudi oba bogoslovca.

Kar nekaj let je minilo, kar so v Šentjerneju zapeli pesem Novomašnik, bod' pozdravljen. Letos jo bodo tebi. Imaš kakšen vpogled, kako se župnija pripravlja na novomašno praznovanje?

Dejan: Nekaj let je res že minilo, vendar ne toliko, da bi na to pozabili. Naš zadnji novomašnik je bil g. Primož Bertalanč. Pozna se že veliko let. Moja stara mama je doma iz iste vasi kot Primož. Kadar sem bil pri njej na počitnicah, smo se otroci iz vasi Zapuže veliko družili. Moj vpogled na to, kako se pripravlja župnija, je bolj bežen. Popolnoma zaupam in vem, da bodo farani

pripravili novo mašo po svojih močeh najboljše.

V župniji Šentjerneji ste imeli tudi misijon kot pripravo na novo mašo. Kako je to dogajanje duhovno razgibalo ljudi?

Dejan: Misijon v župniji je bil nadvse mi-losten čas. Tudi sam sem se ga udeleževal, če sem le imel čas in možnost priti. Mislim si in hkrati želim, da je misijon bil tisti čas, ki je prevetрил našo župnijo in v letu vere okrepil vero vseh. Ta čas je bil najprej namenjen župniji in tudi kot priprava na novo mašo.

Nova maša ni samo tvoj osebni dogodek. Vanj je vključena tudi tvoja družina. Kako domači doživljajo tvojo pot k novomašnemu slavlju?

Dejan: Nova maša je po mojem mnenju najprej za župnijo, za domače in potem zame. Veselijo se je tako moji domači kot tudi sorodniki. V sorodstvu je namreč še ni bilo, zato bo toliko bolj deležna pozornosti. Moji domači tudi doživljajo vse lepo in dobro ob tem dogodku in moji odločitvi. Zagotovo pa jih dajeta tudi kakšna zaskrbljenost in strah, vendar sem prepričan, da bosta kmalu minila. Doma se tega dogodka veselijo mami Lidija, očim Janez ter polbrat Jan in polestra Mia.

»Ne more vnemati, kdor sam ne gori,« pravi blaženi Slomšek. Morda bo tvoja nova maša spodbuda še komu, da bo v Šentjerneju čez leta spet zadonela pesem: Novomašnik, bod' pozdravljen. Kaj sporočaš mladim – da bi morda stopili na to pot?

Dejan: Hvaležen sem, da je iz župnije Šentjerneji še en bogoslovec, Štefan Hosta, ki je v tretjem letniku. Srčno želim in upam, da bo čez nekaj let zopet nova maša. Bom pa še bolj vesel, če bom izvedel, da bo še kakšen bogoslovec v naslednjih letih.

Moje sporočilo mladim je, da kadar sem med njimi, nisem samo človek, ampak sem Kristusov duhovnik – Ipse Christus – Kristus sam. Z dobrimi in slabimi stvarmi. Tako do sedaj kot tudi vnaprej vem, da ne bom vsega delal, kar bom govoril, ali živel, kar bom učil, morda bom drugim bolj v breme kot v korist. Mlade vedno spodbujam, naj se ne bojijo odločati tudi za tiste stvari, ki so dobre za Boga, za bližnjega in zanje. Če se jim v misli vpleta duhovniški poklic, bi lahko to tudi bil. Z molitvijo, evharistijo, pogovori, vero ... lahko dozori in marsikdo lahko še postane duhovnik. Ne bojte se teh odločitev ... Nikoli ni nihče sam ... Vedno je nekdo, ki ti pomaga hoditi vso pot, ki je lahko bodeča, trpeča, brezsmiselna, velikokrat pa je lepa in obdana s soncem. Korajžno!

Pogovarjal se je Igor Luzar

POMEN NOVE MAŠE ZA ŽUPNIJO

Msgr. Anton Trpin,
župnik in dekan v Šentjerneju

Vsa šentjernejska župnija se iskreno veseli nove maše našega rojaka Dejana Pavlina. To bo že tretja nova maša v mojih petindvajsetih letih župnikovanja v tem kraju pod Gorjanci. Izkušnje priprav na novo mašo iz prejšnjih let smo lahko v tem letu še nadgradili, predvsem v duhovnem smislu. V pripravi na novo mašo smo imeli v župniji misjon, ki je ljudi duhovno razgibal in pripravil na dogodek nove maše. Tudi tradicionalni majniški shodi v šentjernejskem »Lurdu« so bili usmerjeni v pripravo na novo mašo, saj so jih vodili duhovniki, ki izhajajo iz naše župnije. Znamenja upanja so posejana tudi vnaprej, saj je v 3. letniku še en bogoslovec iz naše župnije.

Luka Zidanšek,
župnik v Semiču in Črmošnjicah

Glede na to, da bo to prva nova maša v Črmošnjicah po skoraj petsto letih, so tudi priprave na novo mašo temu primerne. Poudarek je gotovo na duhovni pripravi, ta je v ospredju. Vsak prvi ponedeljek smo imeli molitveno uro za novomašnike. Posebno molitev za novomašnika pa smo imeli vedno pri maši, po obhajilu. Glavni del organizacije nove maše je v rokah ŽPS-ja. Ker pa gre za majhno župnijo, v določenih delih pomagajo iz sosednjega Semiča. Pri maši bo tako pel združeni zbor iz Semiča. Veselimo se tudi duhovnega poklica v semiški župniji, saj je v 3. letniku bogoslovja v Ljubljani še en bogoslovec.

POUDARKI IZ STATISTIKE

V knjižici »Pridite in pogledite« (PIP) so omenjene RANE in IZZIVI. To ni zato, da bi nam vzelo pogum, polet, ampak ravno nasprotno. Celo sedanji papež Frančišek pravi, da »skozi rane in krhkosti govori Bog«! Torej lahko vsaka rana prinese tudi blagoslov za »ranjenca«. Ta namen ima tudi PIP, ko analizira stanje v Cerkvi na Slovenskem (med kristjani). Zato naj bi nam to dalo še več poguma, gorečnosti, zavzetosti za naše delo in da bi vsi začutili, da smo soodgovorni za jutrišnjo podobo Cerkve v Sloveniji, v naši škofiji, v naših župnijah in družinah.

Ko se emavška učenca pogovarjata z Jezusom (čepprav takrat še nista vedela, da je to On), sta rekla: MI PA SMO UPALI, DA JE ON TISTI, ki bo rešil Izrael ...

Tudi »MI SMO UPALI«, da bo v demokraciji za Cerkev in kristjane boljše, da bodo ljudje bolj hodili v cerkev, celo tisti, ki so se prej bali. Pa smo se bridko zmotili. Zato se je slika verskega življenja v zadnjih 20 letih (ko smo nastopili demokracijo) precej spremenila na slabše. Morda samo nekaj števil, da bomo lažje razumeli svoje poslanstvo.

Pred vami je STATISTIKA. Nekateri duhovniki je ne marajo. A tudi če so proti, ko stopijo v nedeljo v cerkev, so postavljeni pred dejstvo, ko morda vidijo na pol prazno cerkev/klopi in je statistika takoj na »očeh in v srcu«. Statistika je narejena za zadnjih šest let. V njej boste opazili, da je v zadnjih letih

za dva tisoč upadlo število obiskovalcev nedeljske maše, veroučencev, prvoobhajancev in birmancev. Hvala Bogu je opaziti rahel porast cerkvenih porok.

Ta upad prakticiranja verskega življenja so tudi »rane«, bolečina, ki pa nas ne sme potreti, ampak spodbuditi: za branje, študiranje PIP in načrtovanje, da gremo čim prej na delo (oblikovanje živih občestev ...) in vzgojo pokončnih kristjanov, ki jih ne bo vsak veter zamajal.

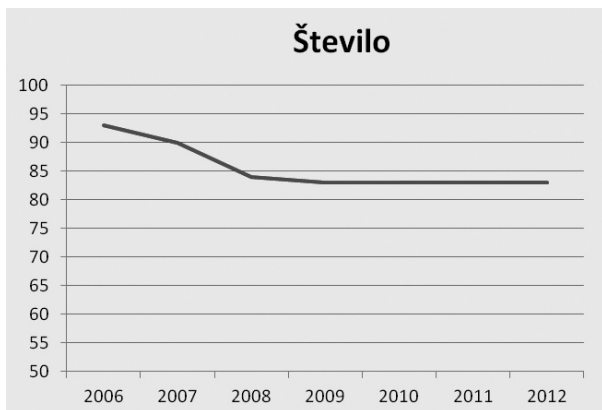
*Božidar Metelko,
vodja Pastoralne službe*

Statistični pregled škofije 2006 – 2012

Število	2006	2012
Katoličani	136.099	135.096
Nedeljniki	26.063	23.306
Veroučenci	10.612	8.531
Krsti	1.353	1.317
Prvo sv. obhajilo	1.121	960
Birme	1.140	953
Poroke	303	327
Pogrebi	1.279	1.327
Duhovniki	93	82

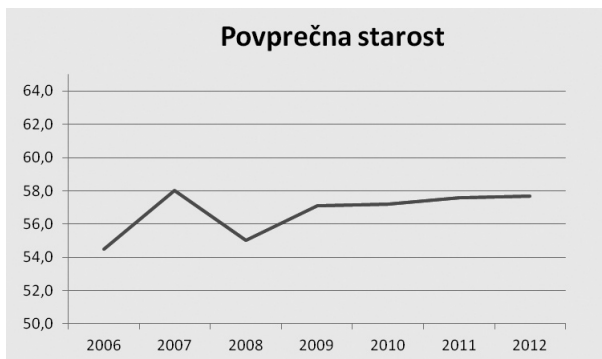
Inkardinirani škofijski duhovniki dec. 2006 – dec. 2012

Leto	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
Število	93	90	84	83	83	83	82

Povprečna starost škofijskih duhovnikov 2006 – 2012

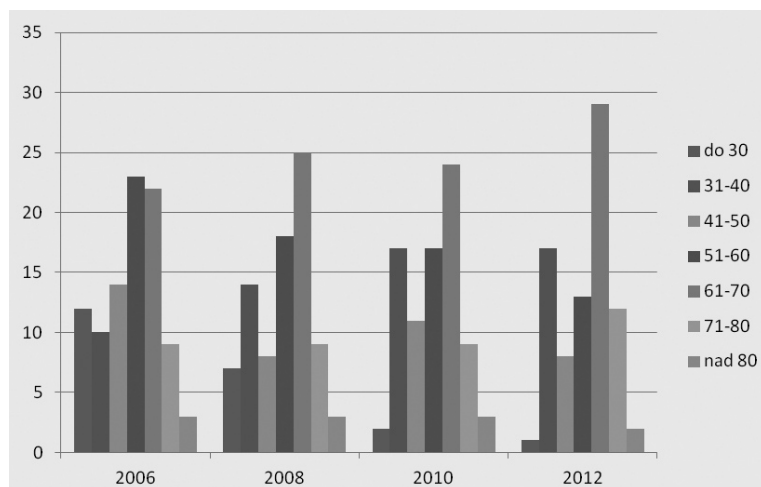
Leto	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
Povprečna starost	54,5	58	55	57,1	57,2	57,6	57,7

Starost duhovnikov po letih 2006 – 2012

LETO	2006	2008	2010	2012
STAROST				
do 30	12	7	2	1
31–40	10	14	17	17
41–50	14	8	11	8
51–60	23	18	17	13
61–70	22	25	24	29
71–80	9	9	9	12
nad 80	3	3	3	2
ŠT. DUH.	93	84	83	82

Starost duhovnikov po letih

Ob menjavi papeža

ZGLED VERODOSTOJNOSTI

Neki upokojeni kardinal se spominja, s kakšnim strahospoštovanjem se je kot bogoslovec udeležil audience pri tedanjem papežu Piju XII., ki je že za časa življenja dobil vzdevek »angelski pastir«. Podoba papežev se je zdela tako zelo »angelska« in nadnaravna, kakor da bi v resnici ne bili še vedno ljudje. V zadnjih desetletjih pa papeži vedno bolj kažejo tudi svojo človeško plat. Letos je to s svojim odstopom zaradi starostne oslabelosti storil papež Benedikt XVI., ki je našo krajevno zgodovino zaznamoval z ustanovitvijo škofije v Novem mestu in razglasitvijo blaženega Alojzija Grozdeta.

Jorge Mario Bergoglio – novi papež Francišek – je takoj po svoji izvolitvi za pastirja vesoljne Cerkve pokazal za mnoge presenetljivo preprostost in sproščenost. Videti je, da podobno kot prejšnji papeži posebej navdušuje z združevanjem vzvišene »angelske« službe s pristno človeškostjo. Bergoglio, ki v Buenos Airesu ni prebival v škofovski palači, ampak v navadnem stanovanju, zdaj kot rimski škof rajši kakor v odmaknjenih papeških sobanah stanuje skupaj z duhovniki

v Domu sv. Marte. Tja vabi različne skupine ljudi k jutranji maši in se z njimi srečuje. Svojo službo je prejel od Boga, vendar je še vedno 100 % človek in 100 % za ljudi, zato se noče oddaljevati od ljudi.

Tako kot sv. Francišek Asiški želi tudi papež Francišek odložiti vse, kar bi ga oviralo v njegovi »angelski« službi za ljudi. Pri tem ne gre le za odpravo odvečnega ceremoniala in zlatega okrasja. »Razhajanje med tem, kar verniki in njihovi pastirji po eni strani govorijo, po drugi pa delajo, spodkopava verodostojnost Cerkve,« pravi papež Francišek. »Kdor nas posluša in gleda, bi moral iz naših dejanj razbrati to, kar sliši iz naših ust, in slaviti Boga.«

Franciškova človeškost, preprostost in iskrenost so seveda za zgled verodostojnosti vsem škofom in duhovnikom. Kakor vedno je tudi danes nujno potrebna prenova cerkvenih struktur, da bi se Cerkev ne zapirala vase in se preveč ne ukvarjala sama s seboj. Posebej pa papež Francišek računa s prenovalo, z molitvijo in sodelovanjem vsakogar izmed nas.

Tomaž Maras

JAGODE NAŠE PASTORALE

RAZMIŠLJANJE O PAPEŽU FRANČIŠKU – POGLED IZ ARGENTINE

»Kar je bilo od začetka, kar smo slišali, kar smo na svoje oči videli, kar smo opazovali in so otipale naše roke, to vam oznanjamo« (1Jn 1,1).

Z veseljem delim razmišljanje o papežu Frančišku, kardinalu Jorgeju Mariu Bergogliu, katerega sem spoznaval ob srečevanjih v času misijonskega poslanstva v Buenos Airesu, pa tudi v pogovorih z njegovima prijateljema in sodelavcema, škofoma Andrejem Stanovnikom in Vinkom Bokaličem. Oba sta doma v župniji Marije Kraljice (Lanús, Buenos Aires), kjer delujemo slovenski lazaristi; oba je Jorge Mario Bergoglio posvetil v škofa.

Ko sem leta 1998 prišel v Argentino, sem hitro opazil, da je nadškofija Buenos Aires občutno živahnejša od svojih desetih »sosed«, škofij, ki jo obkrožajo; potem je sledilo odkritje, da za to živahnostjo stoji njen pastir.

Vpogled v pastoralno življenje nadškofije mi je omogočil študij pastoralne teologije na teološki fakulteti katoliške univerze. Viden je bil napor profesorjev, da bi študentom približali privlačnost »učlovečenja« teologije v kontekstu južnoameriške in argentinske resničnosti. Na čelu tega prizadevanja je marsikdaj stal buenosaireški nadškof Jorge Mario Bergoglio.

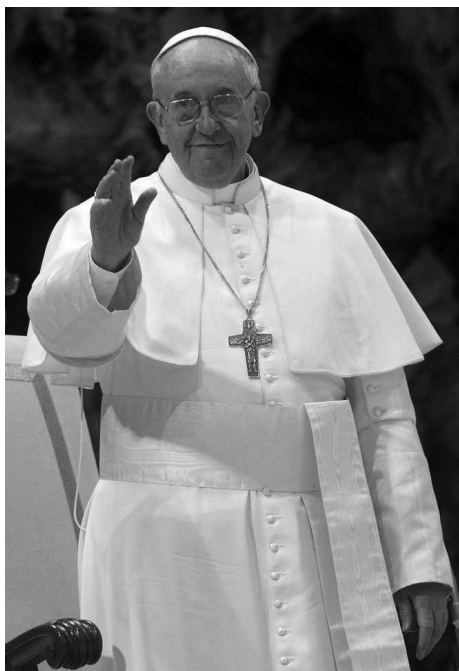
Zato ne preseneča, da je kardinal Bergoglio podprl prizadevanja Cerkve v

Južni Ameriki, da se usmeri v misijonsko poslanstvo. Viden sad tega je sklepni dokument zasedanja škofov Južne Amerike in Karibov leta 2007 v mestu Aparecida (Brazilija), ki se je prelil v napoved celinskega misijona. Nadškofija Buenos Aires je takoj začela misijon. Naj kot zanimivost zapišem, da je bil v času zasedanja v Aparecidi glavni tajnik sveta škofovskih konferenc Južne Amerike in Karibov msgr. Andrej Stanovnik, danes nadškof v mestu Corrientes (Argentina).

Kardinal Bergoglio je bil spodbujevalec oznanjevanja evangelija v velikih mestih. Za področje svoje metropolije (11 škofij in 15 milijonov vernikov) je s sodelavci pripravil več kongresov o mestni pastoralni.

V središče oznanjevanja je postavil Jezusa Kristusa. To ga je vodilo k vsem skupinam ljudi; posebno skrb pa je namenil ljudem v barakarskih naseljih ter tistim na robu družbe. Zanje je ustanovil vikariat, v katerem danes deluje 22 duhovnikov. S temi

duhovniki se je redno srečeval najmanj vsaka dva meseca ter z njimi delil pastoralne izkušnje in življenje. Tudi sicer je imel duhovnike zelo rad; vedno jim je bil na voljo.

Bergoglio je obiskal vse župnije. Rad se je udeležil praznovanj župnijskih zavetnikov, obletnic in birmovanj. Ljudje so se nanj lahko obračali osebno. Ko sem pred leti pomagal na župniji, kjer je deloval moj mentor, je kardinal Bergoglio prišel k sveti maši, za katero je bilo sicer določeno, da jo darujem jaz. Le stežka sem ga pripravil, da je bil glavni mašnik. Po sveti maši je takoj pristopil k ljudem, si kupil sendvič na stojnici, povabil k sebi na klop župnika in sodelavce ter z njimi poklepetal. Nato je preprosto vstal, pomagal pomiti posodo in očistiti dvorišče, nagovoril je še mlade, vzel torbo in šel na avtobus.

V kardinalu Bergogliu sem odkrival njegov trdni in globoki pogled vere na dogodke in ljudi. V sebi uspešno združuje preroško uboštvo, intelektualno trdnost in evangelijsko modrost. Njegovi bližnji sodelavci so potrdili, da je jasen in trden v svojih prepričanjih, toda vedno pripravljen iskati nasveta v spoštljivem stiku z vsakomer. Je človek z veliko sposobnostjo poslušanja in dialoga; mož molitve.

Kar smo slišali iz ust papeža Franciška na veliki četrtak, je samo potrditev tistega, kar je Jorge Mario Bergoglio kot duhovnik in škof vedno delal: bil je pastir, ki je hodil s svojim ljudstvom. Duhovnike je spodbujal, naj gredo na ulice iskat ljudi; za božič in veliko noč je, tudi letos, naročil, naj po velikih avtobusnih in železniških postajah ter na podzemski železnici postavijo misijonarske šotore, kjer so duhovniki oznanjevali Božjo besedo, krščevali, spovedovali ali bili na voljo za pogovor. Sam je šel na ulice, predvsem pa v barakarska naselja.

Navdušuje s svojo skromnostjo; vedno je bil skromen v vsem: obleki, hrani in prostem času. Zato ni bilo prav nič presenetljivo, da je v dneh po izvolitvi škofo v Argentini prosil, naj ne hodijo na njegovo umestitev in naj denar, ki so ga zbrali za potovanje, raje namenijo za uboge.

Za sklep še nekaj osebnega. Navdušile so me misli, ki jih je Jorge Mario Bergoglio izrekel na zboru kardinalov, preden so volili novega papeža; ta govor je pozneje objavil na spletu kubanski kardinal Jaime Ortega

Alamin. Iz govora je razvidno, da je novemu papežu pri srcu apostolska spodbuda Pavla VI. »Evangelii Nuntiandi« ter delo Henrija de Lubaca »Premišljevanje o Cerkv« (to knjigo morate prebrati, ne bo vam žal!). Na kaj nas papež Frančišek s pomočjo teh dveh del opozarja?

1. Oznanjevanje evangelija predvideva apostolsko gorečnost. »Blago in ohrabrujoče veselje oznanjevanja Evangelija« (Pavel VI., *Evangelii Nuntiandi*, 80). Oznanjevanje evangelija za Cerkev pomeni odkrito besedo, ki ji pomaga izstopiti iz same sebe. Cerkev je namreč povabljen, da gre iz sebe in se napoti na obrobja, ne samo geografska, pač pa tudi bivanjska: na obrobja skrivnosti greha, bolečine, krivice, zapostavljanja in verske brezbriznosti, razmišljanja ter sleherne revščine.

2. Kadar Cerkev ne izstopi iz sebe, z namenom, da oznanja, se začne sklicevati le nase in zboli (prim. sključena žena iz evangelija). Slabosti, ki so se v teku časa pojavljale v cerkvenih institucijah, imajo svoje korenine v sklicevanju nase, kar je neke vrste teološki narcizem. V Razodetju Jezus pravi, da stoji pri vratih in trka. Prav gotovo besedilo hoče reči, da od zunaj trka na vrata, da bi vstopil ... Toda papež Frančišek opozarja tudi na tiste trenutke, ko Jezus trka od znotraj, da bi ga spustili ven. Cerkev, ki se sklicuje nase, Jezusa želi ohraniti v sebi in mu ne pusti iti ven. Zato je škofom v Argentini, zbranim na škofovski konferenci, zapisal (aprila letos): »Iskreno vam rečem, da imam tisočkrat raje poškodovano kot pa bolno Cerkev. Tipična

bolezen zaprte Cerkve je sklicevanje nase; gledati sebe, biti zazrta vase.«

3. Kadar se Cerkev sklicuje nase, ne da bi se tega zavedala, verjame, da poseduje lastno svetlobo; nič več ni *mysterium lunae* in odstopi prostor strašnemu zlu, ki je duhovna posvetnost¹ (po De Lubacu najstrašnejše zlo, ki se lahko zgodi Cerkv) in umetelni klerikalizem – smisel življenja je torej, da se med seboj častimo.

Rečeno preprosto: obstajata dve podobi Cerkve – Cerkev, ki oznanja evangelij in gre iz sebe, ali pa posvetna Cerkev, ki živi zaprta vase, iz sebe in zase.

Torej: dragi bratje duhovniki, sebi in vsem voščim, da bi dišali po ovcah. Ta vonj nas bo privedel do spoznanja, da je resnična moč Cerkve v služenju; v umivanju nog!

Vesel sem, da smem podobo papeža Frančiška razkriti svojim novim sodelavcem pri obiranju jagod v vinogradu Jezusove in naše pastore. Zahvaljujem se vam za dobrohoten sprejem in vsa znamenja naklonjenosti. Molimo drug za drugega.

Janez Cerar CM

¹ »Duhovna posvetnost« - v pogovoru za časnik »30 giorni« je kardinal Bergoglio leta 2007 rekel: »... To je največje zlo za Cerkev, za nas, ki smo v Cerkv. 'Huiša je', pravi De Lubac, 'in nasilnejša od gobavosti, ki je razobličila ljubljeno Nevesto v času svobodnjaških papežev.' Duhovno svetovljanstvo v središče postavlja človeka samega. Prav to Jezus vidi med farizeji: 'vi, ki sprejemate slavo drug od drugega' (Jn 5,44). Skrivnost lune opisuje teolog Hugo Rahner.«

VEČNE ZAOBLJUBE KARMELIČANKE S. TEREZIJE BENEDIKTE MARIJE POMAGAJ

s. Terezija Benedikta Marije Pomagaj

Na praznik Gospodovega darovanja v templju in dan posvečenega življenja, 2. februarja 2013, je s. Terezija Benedikta Marije Pomagaj (roj. Jerica Mulej) pred novomeškim škofom Andrejem Glavanom, priorico s. Marijo Pavlo Švigelj ter zbranimi domačimi in prijatelji izrekla svoje slovesne večne zaobljube v Karmelu Marije Kraljice angelov.

S. Terezija Benedikta se je rodila v Ribnem pri Bledu. Prva šola za temeljne vrednote poštenja in delavnosti se je začela v verni

domači družini s sedmimi otroki. Zase je povedala, da se je njen karmelski poklic rodil še pred rojstvom, ko jo je mama izročila Mariji. V času osnove in srednje šole je rada zahajala na duhovne vaje pod vodstvom sester Hčera Marije Pomočnice z bližnjega Bleda. Obiskovala je Škofijsko klasično gimnazijo v Šentvidu nad Ljubljano in stanovala v Jegličevem dijaškem domu. Obe ustanovi sta z lepimi prijateljstvi zaznamovali pomembno obdobje mladostnega odrasčanja. Nato se je odločila za študij filozofije in pedagogike, v notranjosti pa se je začel boj prečiščevanja vere in poklicanosti. Ko je dospela na najnižjo točko, je povzdignila oči k Bogu, in On jo je rešil iz stiske. Po diplomi je vstopila v noviciat pri sestrah Družine Kristusa Odrešenika. Ob sestrah in patrih jezuitih kot duhovnih voditeljih je prepoznala svojo poklicanost za življenje v karmelu. Tako je na praznik karmelske Matere Božje leta 2008 vstopila v karmel v Mirni Peči.

Redovno ime je prejela po nemški karmeličanki sv. Edith Stein, ki je bila pred vstopom v karmel univerzitetna profesorica filozofije in se je tudi sama morala prebiti skozi velike dvome in življenjska vprašanja, preden je sprejela krščanstvo, vstopila v karmeličanski red ter nazadnje zaradi judovskega porekla umrla mučeniške smrti v nacističnem taborišču. Z večnimi zaobljubami je Jerica Mulej

Skupnost sester karmeličank v Mirni peči ob zaobljubah s. Terezije Benedikte, (3. 2.2013)

svoje življenje dokončno podarila Bogu in Cerkvi.

Odlomek iz pridige škofa Glavana:

»Večne zaobljube so krona daljšega zorenja, razločevanja, spoznavanja božje volje in karizme skupnosti ter uvajanja v življenje skupnosti, v osrečujočo lepoto skupnega življenja, kjer sprejemanje osebnih odpovedi in preizkušenj predstavlja tista polena, ki so gorivo za svetlobo in izžarevanje veselja skupnega življenja. Bistvo karmelske karizme je: molitev, pokora, žrtev in trud za občestvo, tako rekoč trinitarično življenje občestva.«

Povzel Janko Pirc

ŠKOFIJA NOVO MESTO

KJE SMO IN KAM GREMO V PROCESU PASTORALNEGA NAČRTOVANJA?

Pastoralno leto 2012/13 v luči usmeritev Krovnega dokumenta (PIP)

Pastoralno leto 2012/13 je namenjeno »branju dokumenta (PIP), analizi, poglobljanju in razpravi po občestvih. To je začetek pastoralnega načrtovanja« (PIP 134).

»Škofije, redovna predstojništva, vodstva laičskih gibanj, skupnosti in združenj: poskrbijo za **animacijo duhovnikov**, redovnic in redovnikov oziroma svojih članov ter za molitveno podporo. Za načrtovanje **usposablajo odgovorne ljudi na nižjih ravneh**« (PIP 134).

»Župnije, redovne skupnosti, skupine vstopajo v načrtovalni proces in se usposablajo za načrtovanje. **Poudarek je na soočenju s samim seboj oziroma na analizi stanja**« (PIP 134).

PIP ni in noče biti priročnik navodil »kaj nam je storiti«, PIP so le »smernice, kakšni naj bomo. Prve niso pastoralno-tehnične rešitve, prva sta nova apostolska gorečnost in pastoralno spreobrnjenje« (PIP 131).

Animacija duhovnikov

Gotovo veliko skrb vse leto posvečamo seznanjanju duhovnikov in tudi animaciji za pastoralno načrtovanje.

Nekateri duhovniki čutijo PIP bolj za svojega, ker smo bili duhovniki naše škofije

vključeni v proces njegovega nastajanja, in sicer ne samo preko dveh članov Strateškega sveta, ki je besedilo pripravil (sodelovala sva g. Marenk in podpisani), z osnutkom besedila smo se seznanili že na pastoralni konferenci 7. 3. 2012. Takrat smo imeli možnost sooblikovati besedilo – podati pripombe, dopolnila itd.

Krovnemu dokumentu so bili posvečeni še jesenski pastoralni tečaj, jesenska pastoralna konferenca, duhovniški dnevi v Strunjanu in spomladanska pastoralna konferenca.

O PIP-u je govor tudi na mesečnih dekanjskih konferencah, nekatere dekanije del dokumenta obravnavajo na vsaki seji.

Zbor dekanov je na redni seji dne 13. 3. 2013 ugotovil, da je PIP dobro sprejet in da se o njem veliko razpravlja. Dekani so predlagali, da na tretje srečanje za predstavnike iz ŽPS, ki je namenjeno usposabljanju za pastoralno načrtovanje, povabimo tudi župnike, da skupaj ocenimo opravljeno in se seznanimo z nadaljnjim delom.

Animacija vernikov laikov

Posebna pozornost je namenjena ŽPS. Kolikor mi je znano, večina obravnava PIP, kot je predlagano v *Našem poslanstvu*. Nekatere župnije odstavke PIP objavljajo v župnijskih glasilih. Nekaj župnij obravnava PIP tudi v manjših župnijskih občestvih:

JAGODE NAŠE PASTORALE

zakonskih, molitvenih in bibličnih skupinah, pri mladinskih srečanjih, na srečanjih sodelavcev Karitas idr.

Dekanijska srečanja za člane ŽPS in druge župnijske sodelavce, ki so bila bodisi na nedeljo Kristusa Kralja ali drugo nedeljo, so bila vsa oblikovana na temo PIP.

V teku je obravnava PIP v vseh škofijskih komisijah in odborih.

Oblikovali smo širšo animacijsko skupino za pastoralno prenovo v škofiji, ki jo sestavljata po dva (eden ali trije) člana iz ŽPS. Ta dva posebej usposabljam, da sta lahko skupaj z župnikom animatorja prenove v župniji, da lahko vodita študij PIP v različnih župnijskih skupinah in bosta prihodnje leto skupaj z župnikom duša nastajanja župnijskega pastoralnega načrta. Za to skupino smo imeli dve srečanju (17.11. 2012 in 16. 2. 2013), tretje je predvideno za 15. 6. 2013. Na obeh srečanjih je bilo okoli 80 udeležencev, na drugem tudi precej duhovnikov.

Pastoralno leto 2013/14 bo namenjeno pisanju in sprejemanju pastoralnih načrtov

V točki 130 PIP-a je zapisano: »Slovenski pastoralni načrt je bolj dogajanje kot

besedilo, bolj proces kot zapisana navodila. Pripravljeno besedilo predstavlja začetek večletnega dogajanja in pastoralne prenove. Je vodilo in pripomoček, da bo Cerkev na Slovenskem v občestvih, organizmih in ustanovah opravila načrtovanje.«

Morda se je kdo letos počutil nelagodno, ko smo poudarjali le branje in premišljevanje krovnega dokumenta. Nekateri so si želeli, da bi ta proces teklen hitreje, da bi pastoralni načrt napisali in začeli izvajati. Hkrati pa vidimo, da je prav ob prebiranju PIP-a po naših občestvih dozorela marsikatera misel, ki bo dragocena pri nadaljnjem delu. Predvsem smo ugotovili, kje in kdo smo, kaj dobro teče in kaj ne, kje so sive lise, kaj je potrebno spremeniti, in predvsem, kje se moramo spremeniti mi. To je namreč glavni namen PIP-a: pastoralno spreobrnjenje.

Po trenutnem utripu po naših župnijah ugotavljam, da so nekatere župnije bolj, druge pa manj pripravljene na pisanje pastoralnega načrta. Ponekod so šele na začetku. Tudi zato, ker v nekaterih župnijah ŽPS še ni zaživel, drugod se srečuje poredko, v kakšni župniji pa pričakujejo navodil le od zgoraj in ne čutijo potrebe po oblikovanju svojega župnijskega pastoralnega načrta. Kljub tako različnim razmeram sem mnenja, da si moramo za prihodnje pastoralno leto zastaviti cilj nastanek škofijskega in župnijskih pastoralnih načrtov.

Kako pisati načrt?

Strah je odveč, ne bomo začeli iz nič. Imamo ugotovitve iz vizitacijskih zapisnikov in statističnih poročil zadnjih let. Imamo

Fotografije s spomladanske plenarne seje Škofijskega pastoralnega sveta

zapisnike iz letošnjih obravnav PIP-a in ugotovitev glede stanja v župniji. Ko smo prebirali PIP, so se pojavljale ugotovitve, predlogi, mnenja, ki bodo sedaj zelo dragoceni. Poleg župnika sta iz župnije za načrtovanje usposobljena še dva člana ŽPS, ki smo ju posebej pripravljali. Na ravni SPS pa pripravljamo tudi priročnik za delo po ŽPS v prihodnjem letu, in sicer s konkretnimi

vzorci dela, potekom mesečnega načrtovanja glede na pet izzivov v PIP. Ves čas bomo tudi člani tajništva ŠPS na voljo za pomoč, nasvete ipd.

Pomembno je, da se v vsaki župniji veliko moli, da bi bil pastoralni načrt res Božje delo, da bil sad molitve in premišljevanja o poteh za doseg glavnega cilja PIP-a:

»Živa občestva Cerkve in njihovi posamezni člani bodo z novo apostolsko gorečnostjo vabili in spremljali brate in sestre k osebni veri, k osebnemu srečanju s Kristusom kot Odrešenikom človeka, da bi se lahko drug drugemu darovali v ljubezni« (PIP 59). Ta cilj bi bilo dobro izpisati in ga obesiti v cerkev ali/in prostore zbiranja župnijskih občestev. Temeljni

namen slovenskega pastoralnega načrta je tudi glavni namen škofijskega in župnijskih pastoralnih načrtov. Prav tako so izzivi, pet jih je (PIP 61 – 102) enaki za škofijsko in župnijsko raven. Prvi del pastoralnega načrta naj bi bil **analiza stanja** v konkretnem občestvu, in sicer v letu 2013. Tu si bomo pomagali s statistiko zadnjih let (verouk, poroke, nedeljniki ...) in ugotovitvami prednosti ter ran v konkretnem občestvu.

Ugotovitev stanja bo dobro izhodišče za načrtovanje sprememb.

Potem bomo vsak mesec obravnavali enega izmed petih izzivov in ga konkretnizirali za določeno župnijo: izberemo največ **tri cilje**; določimo, **kdo** bo prevzel skrb za uresničitev določenega cilja; opredelimo, **kako** bomo cilj izpolnili (kdo bo pri tem še sodeloval), **kdaj** pričnemo z realizacijo, **do kdaj** mora biti uresničen. Končno določimo datum **preverjanja**, ali je bil cilj uresničen.

Primer:

Prvi izziv: **K IZVIROM**

»Namesto **pozunanjenje pripadnosti ter pastore servisiranja obredov in aktivizma se bomo vrnili k izvirom: k Božji besedi, k osebni molitvi in občestveni evharistiji kot temeljnemu izkustvu srečanja z Jezusom Kristusom.**«

Ta izziv bo razdeljen v več vsebinskih sklopov: npr. molitev, biblične skupine itd.

Pogovorimo se o moji osebni molitvi v luči prvega izziva (v priročniku bo navedenih nekaj vprašanj za osebni razmislek).

Pogovorimo se o občestveni molitvi v naši župniji v luči prvega izziva: kaj ogroža, slabí skupno molitev v župniji; katere so šibke točke skupne molitve v naši župniji; katere so močne točke, prednosti skupne molitve; katere so priložnosti in primeri dobrih praks, ki bi lahko zaživele v naši župniji?

Sedaj oblikujemo ugotovitve (cilje), lahko tako, da: kombinacija prednosti in priložnosti nam ponudi izziv, kjer lahko veliko dosežemo; kombinacija prednosti in šibkosti nam pove, s čim lahko prebrodimo nevarnost; kombinacija šibke točke in grožnje nam pokaže, kaj je potrebno opustiti; kombinacija šibke točke in priložnosti pa pokaže, kaj je potrebno izboljšati. Če je močna točka občestvene molitve v naši župniji molitvena skupina, priložnost pa uvajanje različnih novih oblik molitve, lahko oblikujemo cilj: molitvena skupina, ki že deluje, bo dosedanjí način molitve obogatila z adoracijo ali taizejsko molitvijo npr.

Ko imamo določene realne cilje, pri vsakem določimo: kdo bo odgovoren za izvedbo cilja, kdo bo še sodeloval, kako bomo cilj uresničili, kdaj začnemo in kdaj bomo preverjali uresničenje.

Za pomoč pri oblikovanju konkretnih ciljev je nabor nekaterih možnih v DODATKU knjižice *Pridite in pogledjte*, str. 48–54.

Kjer ni mogoče, da bi celoten ŽPS po zgornjem postopku »obdeloval« posamezne izzive, boste postopek prilagodili zmožnostim ŽPS ali boste proces izvedli v manjši skupini, ki jo poleg župnika sestavljata še

člana, ki sta se udeleževala usposabljanj, in morda še kdo, ki ga povabite v to manjšo operativno skupino. Tako pripravljen osnutek pastoralnega načrta pa potem predložite celotnemu ŽPS v potrditev.

Silvester Fabijan, tajnik ŠPS

POUDARKI S POMLADANSKE PLENARNE SEJE ŠKOFIJSKEGA PASTORALNEGA SVETA

V soboto, 11. maja 2013, je bila spomladanska plenarna seja Škofijskega pastoralnega sveta. Najprej smo v stolnici molili hvalnice in darovali sv. mašo s prošnjo za blagoslov našega dela. Zaradi pomembnosti teme – odzivi na branje PIP in priprava pastoralnega načrta – so bili na sejo povabljeni vsi voditelji odborov. Odkar smo se na lanski seji prvič srečali z osnutkom dokumenta Pridite in pogledjte, je minilo leto, ko smo dokument študirali osebno in z vidika različnih področij pastore. Tako je bil na tokratni seji ŠPS vsak udeleženec povabljen, da predstavi svoj pogled na PIP s treh zornih kotov: **1. osebna spoznanja, ugotovitve in mnenja, 2. mnenja in odzive na PIP v njegovi okolici in 3. tri prioritete, ki jih na podlagi branja prepozna za prihodnjo usmeritev pastore v naši škofiji.**

Udeleženci so na seji podali svoje ugotovitve in oddali tudi pisna poročila z odgovori. Glede

prvih dveh točk so se strinjali, da so na osebni ravni dobro sprejeli PIP in se z njim ukvarjajo duhovniki na nekaterih dekanijskih konferencah ter laiki na sejah ŽPS. Za svojo okolico so mnogi ugotavljali, da so mnenja o PIP in o uspehu načrtovanja deljena. Nekateri da PIP sprejemajo z navdušenjem, drugi, predvsem tisti, ki se z njim ne ukvarjajo in jim nihče ni zares razložil pomena načrtovanja, pa so zadržani.

Vsak udeleženec se je podal tudi tri konkretne prioritete – prednostne pastoralne cilje – ki jih predlaga za prihodnji pastoralni načrt. Izbor teh prioritete naj bi v prihodnjem pastoralnem letu zapisali v pastoralni načrt pod naslednjimi petimi kriteriji: **1. Kaj želimo narediti, 2. kdo naj bi to naredil, 3. kakšna sredstva so potrebna, 4. kdaj naj bi se to naredilo in 5. kdaj bomo to preverjali?**

Razpredelnica prioritete, ki so jih izpostavili člani ŠPS na seji 11. maja:

Kdo	Prioritete		
	1.	2.	3.
Miroslav Virant	Versko poglobljanje za odrasle	Priprava katehez za odrasle, zlasti starše	vzgoja duhovnikov za čas nove evang.
Lado Stopar	Pripraviti občestvo na spremembe preko pridig		
Vid Dragoš	Pastorala odraslih - publikacije	Mladino vključiti v oblikovanje pastore	Večja vsakdanja odprtost za oddaljene
Jernej Marenk	Osebno spreobrnjenje vsakega posameznika	Vzgoja sodelavcev v pastoralni	Premislek o organiziranosti pastoralnega dela
p. Marko Novak	Poživljanje zakonskih in bibličnih skupin	Izobraževanje odraslih po malih občestvih	Duh preprostosti, solidarnosti, preveriti strukture

Barbara Zajc Tekavec	Molitveno življenje posameznikov	Povezava verouka in staršev	Pastorala mladih po birmi
	Karitativna dejavnost	Posamezniki naj delujejo na področju, ki jim je blizu	Nova, sodobna in privlačna gradiva
Martina Kopina	Izobraževanje staršev veroukarjev	Skrb za vzgojo voditeljev malih skupin	Vključiti mlade v dejavno sodelovanje
s. Mirjam Černigoj	Skrb za osebno duhovno življenje	Redna tiha adoracija v vsaki župniji	Delo z družinami
	Verouk kot pričevanje	Molitev in skrb za duhovne poklice	Razlaga zakramentov
	Družinska kateheza	Redna kateheza več kot 45 min.	Konkretno sodelovanje mladih
	Poudariti splošno poklicanost vseh	Poglobiti zakrament sprave	
Marjan Dvornik	duhovna gibanja	pastorala družin	Vzgoja animatorjev, voditeljev, sodelavcev
	Vdovci in vdove	Nosečnice in mame na poročniškem dop.	Ločeni
Simon Podkoritnik	Nagovarjati mlade	Vključevati katehete in izobražene teologe	Osebna vera in osebna molitev za pričevanje
Andrej Golčnik	vzgoja duhovnikov za spremljanje skupin	Večja skrb za ministrante	Cerkev prisotna na FB, Twitterju, spletu
Jože Kohek	Vzgoja za nove duhovne poklice,	Skrb za versko vzgojo odraslih	Skrb za pastoralo razvezanih in ločenih
Edi Strouhal	Gluhi in naglušni		
Franc Dular	Duhovna poglobitev ŽPS	Uvajanje v dosledno zakramentalno življ.	Cerkev je živi Kristus med nami – DPS
Primož Bertalanč	Spreobrnjenje duhovnikov za načrtovanje	Vzgoja odraslih	Reforma organigrama ŠPS
Janez Žakelj	Molitev	Kateheza odraslih, vključiti mašo	Praktičnih delavnice in projekti
Jože Miklavčič	Rast v osebni veri	Družina, daljna in bliž-nja priprava na zakon	Župnija - skupnost občeštev
Igor Luzar	Duhovni poklici: preiti na sistemsko delo	Mreža dobrotelnosti po vseh župnijah	Poživiti ŽPS in skupine v župniji
Janko Pirc	Spodbuditi sodelovanje pri bogoslužju	Oblikovati itinerarij za birmance po birmi	Mediji – komunikacija, poročanje o temeljnem

Zadnji del seje ŠPS je bil namenjen pogovoru o večjem vključevanju skavtov v mladinsko pastoralo v naši škofiji. Pokazala so se glavna vprašanja, ki naj bi jih obravnavali še na sejah Odbora za mladino in ŠPS.

Srečanje se je končalo v prijetnem načrtovalnem ozračju ob kosilu.

Janko Pirc

VABILO ŠKOFIJSKEGA ODBORA ZA PASTORALNO PRENOVO

3. srečanje

Pastoralno leto, ki je v Cerkvi na Slovenskem posvečeno »branju dokumenta (PIP), analizi, poglobljanju in razpravi po občestvih, kar je začetek pastoralnega načrtovanja« (PIP 134), se počasi preveša v ciljno ravnino. Naša občestva, na župnijski, dekanjski in škofijski ravni, so s prebiranjem krovnega dokumenta in izmenjavo mnenj o stanju, v katerem smo, ter iskanju poti za naprej, vstopila v načrtovalni proces. Z dokumentom smo se posebej intenzivno ukvarjali duhovniki: z osebnim premišljevanjem, pri delu s sodelavci v ŽPS, na dekanjskih duhovniških srečanjih; na jesenski in spomladanski škofijski pastoralni konferenci, na duhovniških dnevih v Strunjanu itd. PIP je vse leto »zaposloval« tudi vse škofijske komisije in odbore, konferenco dekanov, posebej pa tajništvo ŠPS, ki je ožja animacijska skupina za pastoralno prenovo. V širšo animacijsko skupino smo povabili še po dva (ali tri) člane iz ŽPS naših župnij, da bi jih usposobili za pastoralno načrtovanje. Ti verniki laiki bodo skupaj z župnikom »motor« pastoralne preнове po župnijah in eden od pomembnih korakov v tem procesu bo oblikovanje pastoralnih načrtov, ki bodo jasno določali prednostne

naloge za daljše obdobje, njihove nosilce, za to potrebna sredstva ter roke. Ta skupina je doslej imela srečanje v novembru in v februarju, sedaj pa nas je gospod škof, skupaj z župniki vseh župnij škofije, povabil na tretje srečanje, ki bo **v soboto, 15. junija 2013, s pričetkom ob 9.30 v Baragovem zavodu**. Škof nas vabi, da skupaj najprej molimo k Svetemu Duhu, da nas »on, Duh resnice, vodi k popolni resnici« (Jn 16,13), da bi spoznali prednostne naloge in prejeli »moč z višave« (Lk 24,49), da se jih bomo tudi pogumno lotili. Nato bomo pregledali dosedanje delo, po manjših skupinah med seboj podelili dosedanja spoznanja ter se pogovorili o delu (predvsem o metodi dela po ŽPS), ki nas čaka v jeseni, v novem pastoralnem letu 2013–2014, ki je »leto pisanja in sprejemanja pastoralnih načrtov« (PIP 135).

Silvester Fabijan, tajnik ŠPS

SREČANJE ČLANOV ŽPS IN DRUGIH ŽUPNIJSKIH SODELAVCEV NA ZÁPLAZU

Na nedeljo Dobrega pastirja, 21. aprila, je bilo na Záplazu srečanje župnijskih pastoralnih svetov in drugih župnijskih sodelavcev iz naše škofije, ki ga je pripravil Škofijski odbor za ŽPS pod vodstvom msgr. Franceta Dularja.

Msgr. France Dular in bogoslovec Boštjan Goršek

Srečanje se je pričelo ob 15:15 z molitveno uro pred Najsvetejšim, ki jo je vodil diakon Mitja Bulič, sooblikovali pa smo jo bogoslovci s svojimi pričevanji o izkušnji duhovniškega poklica. Posebej smo molili za nove duhovne poklice, kar je tudi namen nedelje Dobrega pastirja. Bogoslovci smo prišli na Záplaz takoj po pastoralnem vikendu v župnijah novomeške in kočevske dekanije – veseli in z novimi izkušnjami ob spoznavanju življenja duhovnika. S svojimi pričevanji pa smo želeli svojo izkušnjo poklicanosti deliti z vsemi navzočimi.

Roman nam je zaupal: *»Študij teologije sem začel kot laik. Ob poučevanju verouka in delu v vrtcu sem začel odkrivati poklic kateheta in vzgojitelja med mladimi. Odločil sem se in prosil škofa za vstop v semenišče. Sedaj lahko rečem, da sem miren in se rad pripravljam na duhovniški poklic.«* Tudi sam sem poklic začutil že v otroških letih, sodelovanje v župniji in zgled domačih duhovnikov pa sta me opogumila, da sem odgovoril na Božji klic ter vstopil v bogoslovje ravno v letu slovenskega evharističnega kongresa in razglasitve našega mučenca Alojzija

Grozdeti za blaženega, kar je moja odločitev še okrepilo. Boštjan, ki je pred tem študiral gozdarstvo, imel zagotovljeno službo ter razmišljal o življenju v zakonu in družini, nam je povedal, da se je leta 2009 odpravil na romanje v Lurd, da bi Mariji izročil vse svoje čudovite načrte. Tam ga je nagovoril neki duhovnik z besedami, da bi on sam lahko bil dober duhovnik. Tako se je odločil za drug poklic. Pravi: *»Odločitev nikakor ni bila lahka, Bog pa mi je po dobrih ljudeh in dogodkih velikokrat dokazal, da lahko nanj računam.«* Matej je svoj poklic povezal s pesmijo *Rad bi bil tvoj, Jezus*, bl. Alojzija Grozdeta: *»Rad ves bil bi Tvoj, Jezus, moj vladar, rad bi izgorel Ti v prijeten dar, pa poglej, kako sem človek, ves šibak.«* Zdaj pravi: *»Tudi jaz sem se odločil, da hočem stopiti na Njegov čoln in pluti skupaj z Njim po razburkanem morju današnjega sveta. Poklical me je, da bi svoje življenje živel skupaj z Njim. Hoče, da mu v celoti izročim svoje življenje, da živim v globoki intimnosti z Njim in vstopim skozenj v občestvo s Svetim Duhom. Ko sem se mu izročil, sem Ga prosil za novo življenje, za 'nov pečat', ki bo potrdil pristnost mojega poslanstva božjega človeka. Oznanjati po vsem svetu – to je njegova obljuba, ki je dana tudi meni. Bog nas ne zapusti in ostaja zvest svojim obljubam. Jaz pa moram rasti v izkušnji vere – v službi Bogu, krščanskemu občestvu ter posameznim bratom in sestrām.«*

Sledila je slovesna sveta maša, ki jo je ob somaševanju več kot dvajsetih duhovnikov vodil novomeški škof msgr. Andrej Glavan. Iz njegove pridige mi ostajata predvsem dve besedi: *»Jezus kliče!«* Preprost, a zelo

pomenljiv stavek, ki lahko odpre srce in opogumi mladega človeka, da se odloči iti na pot za Gospodom. Gospod škof je ob tem poudaril pomen duhovnikov v današnji Cerkvi in potrebo po njih, kar kliče po molitvi za nove duhovniške in redovniške poklice.

Sledilo je prijetno druženje pred cerkvijo ob klepetu, dobrotah in pijači. V cerkvi pa so se mnogi ustavljali ob grobu bl. Alojzija Grozdeta, kjer je zapisan čudovit verz iz ene njegovih pesmi – želja tistih, ki smo na poti do duhovništva: *»Srca in duše Bog bo le vladar, šla moja pot bo pred njegov oltar.«*

Štefan Hosta, bogoslovec

Grozdetovi izobraževalni večeri

SPOMIN, KI ŽIVI

Kar se v življenju globoko dotakne srca, se rado pogosto vrača v spomin in prebuja občudovanja vredne misli. Te so hrana veselja in moč našega duha.

S to temeljno mislijo se oziram na letošnja predavanja pod skupnim naslovom »Odprimo vrata vere«, v Baragovem zavodu v Šmihelu.

Teološki tečaj, kot so se je prvotno imenovali izobraževalni dnevi za laike, pozneje pa Nikodemovi večeri, smo preimenovali v Grozdetove večere. Čemu? Nikodem je prišel k Jezusu skrivaj, ob mraku. Blaženi Alojzij Grozde pa je neustrašeno, jasno in odločno, pri belem dnevu in v nočni mori izpovedoval vero. Izobraževalni dnevi pa imajo prav ta namen, da v človeku budijo in utrjujejo vero v Troedinega Boga.

Izbrani predavatelji so kakor gorski vodniki vodili naše misli po izbranih duhovnih poteh, kjer smo lahko občudovali in se dotikali bogastva Božje lepote.

1. predavanje: p. Marjan Čuden, Zakaj lahko verujem?

V četrtek, 17. januarja, nas je ob lepi in tekoči besedi ter slikovni ponazoritvi vodil p. Marjan Čuden. Rdeča nit predavanja

je bilo vprašanje: »Zakaj lahko verujem?« Predavatelj je izhajal iz temeljne resnice, da je vsak človek Božji otrok. Pričakovati bi bilo, da je prav zaradi te resnice vera vsakomur blizu in samoumevna. A ni tako. Predavatelj je zato najprej razmišljal o prekopanih in razoranih poteh, ki človeku onemogočajo dostop do Najvišjega, nato pa s pomočjo poti, ki jih je nakazal že veliki cerkveni učitelj Tomaž Akvinski, poslušalce peljal do tiste točke, ko mora vsak sprejeti osebno odločitev za vero.

Vest (notranji glas), razodeta Božja beseda (Sveto pismo) in čudovita urejenost (z neštetimi zakonitostmi) narave, vse to daje zadosti svetlobe, da človek, ki Boga hoče spoznati, spozna in se zanj odloči.

Toda človek ni le bitje razuma, ampak tudi srca. Zato je predavatelj lepo nakazal, da je za osebno vero poleg razuma potrebno tudi srce. **»Kdor ne ljubi, Boga ni spoznal, kajti Bog je ljubezen« (Jn 4,8).** Če ne vemo, kaj je ljubezen, ne moremo spoznati Boga. Ljubimo pa lahko le nekoga, ki ga poznamo, ki smo ga srečali. Naše življenje se zato neprestano bori proti oviram, ki zapirajo pot ljubezni: grešnost, zaspanost, hinavščina, blaginja in zagledanost v tehnološki razvoj ... Ljubezen zajema moč v zakramentih, evharistični daritvi, molitvi, v Svetem pismu ... Vera, ki je sad razuma in srca, vodi v svetost. Svetost pa je v tem, da majhne stvari delamo z ljubeznijo.

2. predavanje: zakonca Vilma in Dani Siter, Vloga družine v letu vere

V petek, 18. januarja, sta zakonca Vilma in Dani Siter z njima lastno živahnostjo in pričevalno močjo govorila o

pomenu vere v družini. »Iz kakšne družine prihajam?« Odgovor na to vprašanje, namenjeno poslušalcem, nas usmerja v duhovno doto, ki jo nosimo s seboj. Toda ta duhovna dota ne zadostuje za mojo osebno vero. »Vsaka generacija se mora znova odločiti za Boga,« je poudaril Janez

Pavel II. ob obisku v Sloveniji. Zakaj nam je sploh vera potrebna? Zelo jasno je bila izražena misel: **»Moja vera mi mora pomagati živeti moj vsakdanjik.«** Če to ni, mi ni potrebna. To pa se uresničuje le, če vrata vere odpiram dan za dnem. Odpirati vrata vere pomeni vračati se k izvirom: k Božji besedi, ki je učbenik naše osebne vere, k občestveni molitvi, k občestveni evharistiji, ki pomeni temeljno izkustvo srečanja z Jezusom Kristusom.

Vera je opora v družinskem življenju in je varovalka skupnega življenja. Zakonska obljuba je zaveza, ki je ni mogoče ohranjati brez povezanosti z Bogom. Molitev in zakramenti so sredstvo za »higieno« duše. Kličejo blagoslov na družine. Kako pomembno je v tem svetu, kjer je toliko zla, klicati Božji blagoslov! Ob Božji besedi neprestano preverjamo stanje v katerem živimo, stanje teme ali svetlobe. Bog nam na pot vere pošilja tudi pričevalce, ki nam z odločno besedo in jasnim krščanskim zgledom kažejo pravo smer življenja (Janez Pavel II., Pedro Opeka, londonski gangster). Jezus nam na najrazličnejše načine odgovarja na naša konkretna vprašanja, če mu le dan za dnem odpiramo vrata vere.

3. predavanje: prof. Silvester Gaberšček, Pomen sakralne dediščine pri oznanjevanju

Prof. Silvester Gaberšček, ki je bogatil tretji Grozdetov večer, je s svojim duhom jadral po sakralni umetnosti in v poslušalcih vzbujal navdušenje nad lepoto sakralne arhitekture, kiparstva in slikarstva. Besede, ki so vrele iz njegovih ust, so odkrivalo sporočilo (govorico, pesem in glasbo) posamezne umetnine. Umetnik je v njej zaznamoval na najboljši možen način sporočilo nedoumljivih skrivnosti svetega in božjega. Govorica umetnosti se nevsiljivo dotika tako vernega kot nevernega, utrjenega v veri, kakor iskalca večnih vrednot. Vsaka umetnina je odsev svojega časa in sestavlja mozaik zgodovine človeške duše, ki je nemirna, dokler ne se ne spočije v Bogu, kakor pravi sv. Avguštín. Cerkve in drugi sakralni objekti, ki jih je v naši deželi izredno veliko, oddajajo v svoje okolje mir, ki ga svet ne more dati. Tudi umetnine, ki morda ležijo zaprašene na podstrešju cerkva, župnišč ali zasebnih hiš, je potrebno skrbno varovati. To je dediščina, ki govori o svojem času, pričuje o veri prednikov in tudi nam povečuje bogastvo duha. »Cerkve je gradila vera, ljubezen. Gradilo jih je življenje, ki je posvečeno,« so zvenele predavateljeve besede in se prelivale v trditev: »Plečnik

je bil vizionar – glasnik koncila. Znal je skozi umetnost približati Boga človeku in človeka Bogu.« Hrepenenje po ustvarjanju sakralne umetnosti se prebujajo tudi pri umetnikih, ki se opredeljujejo za neverne. To lepo odraža dejstvo, da človek v sebi nosi podobo Boga, četudi zaprašeno ali celo zelo poškodovano.

Po kratkem preletu posameznih obdobij umetnosti je predavatelj svoje razmišljanje sklenil z meditacijo Chiare Lubich, porojeno ob občudovanju Michelangelove Pietà v baziliki sv. Petra v Vatikanu. V njej je avtorica posebej poudarila, da je umetnost izraz tega, kar je v človeku neminljivo.

4. predavanje: prof. dr. Drago Ocvirk, Vera – dar Božjega prijateljstva

Predavanje dr. Draga Ocvirka je bilo duhovito, zanimivo in prepričljivo pričevanje navdušenega misijonarja na Salomonovih otokih.

»V naši deželi, «pri nas«, so besede, ki so pogosto vrele iz misijonarjevih ust in razodevale, da je misijonar dr. Ocvirk vzel Salomonove otoke za svojo drugo domovino in njihove prebivalce za sodržavljane,

za katere je potrebno neprestano skrbeti in jim pomagati.

»Vera, ki so jo misijonarji prinesli med Salomonce, je dar prijateljstva,« zatrjuje misijonar, »ker prinaša srčno kulturo.« Iz nekdanj »prijaznih« ljudožercev so Salomonci postali človekoljubni ljudje. To ni zasluga ne španskih osvajalcev, ki so v 16. stoletju iskali zlato, ne Evropejcev ob koncu 19. stoletja. Miselnosti otočanov ni spremenila ne tehnologija ne trgovina. Salomonce je spremenilo srečanje z Bogom, ki ima vse ljudi rad, srečanje s Kristusom. »Krščanstvo jim je ponudilo vero, ki je veselje in radost,« trdi misijonar. Veselja in radosti so sposobni po zaslugi krščanske vere, preprostih in iskrenih src pa tudi zaradi sestave prebivalstva, ki je v večini mlado.

Misijonar je lepo predstavil tudi naravo, rastlinstvo in živalstvo – življenjski prostor, ki sestavlja simfonijo življenja na Salomonovih otokih.

Ob koncu je dr. Ocvirk predstavil še načrte za prihodnost. Ti so humanitarni in razvojni. Uresničiti jih bo mogoče le s pomočjo dobrotnikov. Da bi slovenski kristjan in dobrotnik bolje začutil potrebe misijonske dejavnosti na Salomonovih otokih, je misijonar ponudil lepo knjigo z naslovom »V navzkrižnih svetovih«, v kateri s pomočjo avtorjev prispevkov še močnejše začutimo utrip življenja na Salomonovih otokih, pa tudi občuje bogoslovca Gideona v našem, evropskem prostoru.

Hvala Bogu za letošnje Grozdetove večere, hvala predavateljem, hvala vsem, ki so se odzvali vabilu in kljub slabemu vremenu prihajali v Baragov zavod, da bi bogatili svojo vero, krepili upanje in pomnožili ljubezen.

Miro Virant

LINA ŠVALJ – PREJEMNICA ODLIČJA SV. JOŽEFA

Letošnja prejemnica odličja sv. Jožefa škofije Novo mesto je gospa Lina Švalj iz Sentjerneja, ki je več kot petdeset let požrtovalno in predano služila Cerkvi kot organistka. Pred sedmimi meseci je praznovala 80. rojstni dan. Leta 2006 je iz zdravstvenih razlogov prenehala igrati in voditi zbor.

Lina Švalj ob podelitvi odličja sv. Jožefa

V mladosti si je želela študirati glasbo, a ji je bila v skromnih družinskih razmerah po drugi svetovni vojni ta pot zaprta. Ko je iz župnije odšel odlični organist, so orgle v veliki fari utihnile. V župnijo pa je takrat prišel zavzet in nadarjen kaplan. Med župljani je iskal nekoga, da bi ga naučil igranja. Na njegovo prošnjo in prigovarjanje je začela vaditi na harmonij in tako je počasi napredovala do odlične in sposobne organistke in pevovodkinje, saj je imela v župniji več zborov. Mnogi njeni pevci so danes pevsko zelo dejavni in pravi stebri v raznih zbora in oktetih. Ker je sama zelo skrbela za svoje duhovno življenje, je tudi pevce duhovno oblikovala, kar je dajalo njenemu

pevskemu zboru dodano vrednost. To so čutili tudi drugi, ki so poslušali petje njenih zborov.

Poleg tega pa je Lino odlikovala izredna plemenitost in požrtovalnost. Vse je naredila za »božji lon«. Prosili smo jo, da nam na kratko odgovori na naša vprašanja tudi za škofijsko glasilo Jagode naše pastore:

Kaj Vas je nagnilo, da ste se odločili za vadbo na harmoniju in igranje na koru?

Čutila sem veliko veselje do petja in igranja.

Kaj vam je dajalo moči – poleta, da ste vztrajali kljub tedanjim težkim razmeram?

Delala sem v božjo čast in za spodbudo ljudem.

Kaj Vam je bilo v službi organistke v največje veselje in zadoščenje?

V največje veselje in zadoščenje mi je bilo, kadar je bogoslužje teklo v veliki zbranosti in ubranosti.

Ste imeli kdaj kakšne težave s strani krajevnih oblastnikov, ker ste igrali v cerkvi in vodili cerkveni pevski zbor?

Ne.

Kaj bi svetovali današnjim organistom?

Delajte z veseljem, Bogu v čast in ljudem v korist.

Imate kakšno sporočilo za današnje pevce na koru?

Pojte s srcem, pojte z dušo, da bo vsaj kje komu prišlo do srca.

Kaj Vam pomeni škofijsko odličje sv. Jožefa?

Škofijsko odličje sv. Jožefa mi veliko pomeni, vendar ni samo zame, ampak za vse pevce.

Pogovarjal se je njen rojak Božidar Metelko

OB ŠKOFIJSKEM ROMANJU V VELEHRAD

Izhodišča za razmislek in odločitev

Letošnje škofijsko romanje od 3. do 5. aprila po Češki, Slovaški in Avstriji je bilo zanimivo in duhovno bogato. Tako je menila večina udeležencev. Udeležba pa ni bila ravno velika: škof Andrej Glavan, 15 duhovnikov, sedem bogoslovcev in 87 vernikov. Od tega jih je bilo 24 iz drugih škofij, predvsem iz Ljubljane in dve romarici iz Maribora. Prva ugotovitev se ponuja kar sama: **To je slaba udeležba za škofijsko romanje.** Zakaj? Gre za slabo promocijo in organizacijo romanja, za načelno zavračanje ali za kaj drugega?

Kot dosedANJI organizator ugotavljam naslednje možne razloge:

Datum romanja: Pred leti smo se v različnih škofijskih posvetovalnih telesih soglasno odločili, da naj bi bilo romanje vedno v tednu po veliki noči, ko ni verouka. Zgodnji datum pomeni težave z vremenom, saj je v tem času običajno mrzlo in nestanovitno. Druga težava je psihološke narave. Ljudje nekako mislijo, da april še ni čas za romanja.

Na vabila na škofijsko romanje se dejavno odzivajo le nekatere župnije. Na večini župnij ga župniki oznanijo, kaj več pa ne

naredijo. Dogaja se, da nekateri župniki v času škofijskega romanja ali pa blizu njega organizirajo svoja župnijska romanja.

Destinacijo romanj smo že na začetku okvirno določili: duhovna in verska središča, ki so na neki način povezana z našo škofijo oziroma z vernostjo na Slovenskem. Tega smo se doslej vedno držali.

Tudi namen romanj smo izpostavili: Poglobiti vero, povečati zavest pripadnosti naši škofiji in se povezati med seboj.

Finančna kriza, v kateri smo se znašli, gotovo vpliva na manjšo udeležbo, vendar ni poglavitni vzrok majhnega odziva.

Drugi datum romanja: Škofijsko romanje bi lahko organizirali tudi v mesecu

juliju ali avgustu, ko ni verouka in nobenih večjih župnijskih obveznosti in prireditev. Je pa to čas dopustov in počitnic ter visoke sezone, ko so hoteli dražji. Oboje je lahko neugodno.

Namen tega pisanja je, da vsi skupaj razmislimo o dilemah, ki se porajajo ob škofijskem romanju, in do jeseni pripravimo morebitne nove predloge in rešitve. Nov datum, nove destinacije, drugačen potek, nov organizator, večja udeležba ali pa odločitev, da škofijsko romanje ukinemo oziroma da ga organiziramo občasno. Vesel bom, če mi boste svoja mnenja in poglede sporočili po e-pošti: janez.gril@rkc.si.

Janez Gril

ŠKOFIJA NOVO MESTO

Karitas in prostovoljstvo

TEDEN PROSTOVOLJSTVA V KRKI D. D.

Tovarna zdravil Krka d. d. iz Novega mesta je v mesecu marcu že drugo leto zapovrstjo organizirala teden humanosti in prostovoljstva. Pod geslom »Tudi dobrodelnost je del nas« so zaposleni v Krki, skupaj z vodstvenim kadrom, združili pobude in moči ter jih v obliki prostovoljnih ur, zbranih in poklonjenih stvari, prispevali za potrebe družin oziroma posameznikov, ki se za pomoč obračajo na Karitas. Zbirali so oblačila in potreščine ter sodelovali pri pripravi paketov in organizaciji družabnih dogodkov.

Izkušnja, ki smo jo skupaj delili ob pripravi mesečnih Karitasovih paketov, je bila zopet izjemno lepa, saj se je izkazalo, da so krkaši, na podlagi lanske izkušnje, z veseljem zopet priskočili na pomoč. Skupno so tako pripravili nekaj več kot 400 paketov (ok. 5.000 kg), ki so jih naši prostovoljci dopolnili s pralnim praškom ter hrano iz evropskih zalog. V letošnjem letu smo predvsem s pomočjo naših prostovoljcev na Župnijskih karitas razdelili že 963 paketov z osnovnimi prehranskimi artikli; ob teh je bilo razdeljene še več kot 67 ton hrane iz zalog Evropske zveze.

Finančna pomoč

Na Škofijsko karitas Novo mesto (ŠKNM) je od januarja do začetka aprila prispelo 229 prošenj za finančno pomoč; od tega je bilo odobrenih 186, za skupno

19.910 evrov. Za primerjavo naj omenimo, da je bilo v enakem obdobju lani za finančno pomoč vloženih 144 prošenj, od teh so bile odobrene 104, v skupni višini 11.580 evrov.

Izjemen pomen pri razdeljevanju pomoči imajo prostovoljci Župnijskih in Škofijske karitas. Ti vsako leto posvetijo na tisoče ur lajšanju stiske bližnjega; poleg svojega prostega časa so v lanskem letu prispevali tudi več kot 35.000 km, ki so jih prevozili v okviru nujenja raznovrstne pomoči. Ta prispevek ni majhen, še zlasti če pomislimo, da vse delo in prevoze opravijo povsem brezplačno. Velikokrat so ravno prostovoljci tisti, ki v času težkih družbenih razmer in izpostavljanju negativnosti vlivajo upanje, sočutje in opogumljajo ljudi za proaktivno reševanje stisk. Svoje delo jemljejo resno in odgovorno, čeprav so marsikdaj deležni krivičnih očitkov in nerazumevanja. To, da se radi posvečajo reševanju stisk, dokazuje tudi veliko zanimanje za izobraževalne dejavnosti, ki so sestavni del usmeritve in programa Karitas. Nadvse nas veseli, da je nemalo prostovoljcev Karitas iz vrst (nekdanjih) Krkinih zaposlenih; slednje je opogumilo tudi nekaj novih prostovoljcev, ki so se ravno prek dejavnosti v tednu prostovoljstva navdušili za sodelovanje pri dejavnostih Karitas. Tako npr. Urška Papež Berus, ki v Krki vodi oddelek za nove produkte, pravi, da »si želijo večkrat letno sodelovati pri pripravi paketov,

saj so timskega dela vajeni«, ne glede na položaj, ki ga zasedajo v službi.

Iskreno smo hvaležni in veseli tovrstnih pobud in s tem razumevanja vseh vodilnih v **Krki d. d.**, ki čutijo, da vse večje in vedno bolj raznolike stiske tudi na Dolenjskem, v Beli krajini in Posavju ne prizanašajo, in da je edina pot k svetlejši prihodnosti občutek za pomoč tistemu sočloveku, ki ga poleg vsakdanjih težav tarejo še negotovo prihodnostjo. Svoj vidik trenutnih razmer

je dobro povzela gospa Elvira Medved, vodja službe za stike z javnostjo, ki pravi, da bomo Slovenci »preživeli le z družbeno odgovornimi podjetji in posamezniki«. Ne glede na gospodarske in družbene razmere je delo naših prostovoljcev po slovenskih župnijah tisto, ki vedno znova pričuje o tem, da je Karitas pomemben del vsake (lokalne) skupnosti.

Gregor Vidic

POSVETITEV OLTARJA V DOBRNIČU

Na 3. velikonočno nedeljo, 14. aprila 2013, je škof Andrej Glavan posvetil nov daritveni oltar in blagoslovil obnovljen prezbiterij v župnijski cerkvi sv. Jurija v Dobrniču.

Obnova je obsegala polaganje novega tlaka, nov ambon, nove sedeže za duhovnika in ministrante ter preureditev daritvenega oltarja. S temi posegi po načrtih arhitekta prof. dr. Jožeta Marinka iz Ljubljane je cerkev pridobila uporabnejši, predvsem pa umetniško skladno oblikovan oltarni pro-

stor. Za oltar, ambon in mizico za darove so uporabili kamnite stebričke nekdanje obhajilne mize. Prenovljeni oltar se barvno lepo ujema s sivkastimi kamnitimi ploščami tlaka v cerkveni ladji in novim ambonom. Oltar in ambon sta izdelek iz domačega

dolenjskega kamna. Tlak so preuredili tako, da ni več nepotrebnih in motečih stopnic in je ves prezbiterij v enem nivoju, ki je dvignjen nad cerkveno ladjo in hkrati spuščen pod glavni oltar in tabernakelj. Med polaganjem novega tlaka so pod površino odkrili stare kamnite plošče, ki so jih shranili za načrtovano obnovo tlaka v cerkveni ladji v prihodnosti.

Pri slovesnosti je somaševalo deset duhovnikov. Župnijski zbor je lepo pel pod vodstvom Petra Smoliča. Škof Glavan je v nagovoru poudaril, da je oltar srce in središče cerkve, okoli katerega se zbira skupnost vernikov. To se dogaja bodisi konkretno, ko skupnost obiskuje bogoslužje, kot tudi na duhovni ravni, saj krščanska skupnost živi iz evharistije, ki je vir in vrhunec krščanskega življenja, živi Kristus, ki povezuje občestvo. Ob koncu slovesnosti se je škof zahvalil domačemu župniku Florijanu Božnarju in vsem župljanom, ki so pomagali pri obnovi. Hkrati jih je spodbudil, naj bo konkretno sodelovanje in delo pri obnovi prezbiterija tudi popotnica za dobro sodelovanje in razvoj občestva v prihodnosti, da se bo tako nadaljevala več kot 700-letna zgodovina pražupnije.

Janko Pirc

JAGODE NAŠE PASTORALE

MAŠNIŠKO POSVEČENJE – DVA NOVOMAŠNIKA

Veselimo se, ker bosta letos na praznik apostolov Petra in Pavla, **29. junija, ob 10. uri** v novomeški stolnici posvečena novomašnika:

Mitja Bulič iz župnije Črmošnjice in

Dejan Pavlin iz župnije Šentjernej.

Že štiri leta v škofiji ni bilo mašniških posvečenj, zato duhovnike prisrčno vabim k somaševanju. Med mašo bosta v stolnici pela zbora iz Semiča in Šentjerneja. Priporočite vernikom, zlasti mladim, da se udeležijo mašniškega posvečenja. Nedeljo prej pa predstavite novomašnika in ju priporočite v molitev.

msgr. Andrej Glavan
škof

DUHOVNIKI JUBILANTI

Vse duhovnike, ki letos praznujete okrogel duhovniški jubilej 70, 60, 40, 30, 25, 20 ali 10- letnico posvečenja:

- **70 let (1943)** dr. Jožef Gole
- **60 let (1953)** Ciril Turk
- **40 let (1973)** Anton Ferlic, dr. Janez Gril, Vinko Guna, Avgust Klobčar, Jože Miklavčič, msgr. Anton Trpin
- **30 let (1983)** mag. Jože Kamin
- **25 let (1988)** Anton Gnidovec, p. Silvo Šinkovec DJ
- **10 let (2003)** mag. Tomaž Maras, Jože Pibernik, mag. Janez Žakelj, p. Tadej Inglič OFM, p. Frančišek Marija Fodor, OCarth

vabim na somaševanje jubilarov, ki bo v nedeljo, **23. junija 2013, ob 16.00 na Záplazu**. Kraljici duhovnikov in naši nebeški materi Mariji se bomo zahvalili za prehojeno duhovniško pot jubilarov in za vse, kar so po Božji milosti v moči mašniškega posvečenja mogli narediti za Cerkev na Slovenskem. Blaženega Alojzija Grozdeta, čigar 70. obletnico mučeništva letos praznujemo, pa bomo prosili za stanovitnost do konca. Po maši vabim vse na skromno okrepčilo v Škodovo hišo.

msgr. Andrej Glavan
škof

OBLETNICA DUHOVNIŠKEGA POSVEČENJA

V mesecu juniju obhajamo večino obletnic duhovniških posvečenj, zato v tem mesecu vsako leto obhajamo »dan duhovniškega posvečenja – dies sanctificationis«. V dekaniji ste se verjetno že dogovorili, kje in kako boste obhajali svoje obletnice.

Ta dan naj bi se Bogu zahvalili za milost – dar duhovništva: da nas je poklical in sprejel za svoje najtesnejše sodelavce pri oznanjevanju evangelija. Molili bomo tudi za nove duhovne poklice, ki bodo v Gospodovem vinogradu nadaljevali naše delo.

Osrednji del tega dneva naj bo somaševanje duhovnikov (pred tem se priporoča duhovna priprava na somaševanje, priložnost za spoved, morda adoracijo pred Najsvetejšim itd.).

ŠKOFIJSKO PEŠ ROMANJE NA ZÁPŁAZ 2013

Letošnje škofijsko peč romanje k Mariji na Zápłaz (5. po vrsti) bo v soboto, 6. julija. Ob 2. uri zjutraj bomo pred stolnico v Novem mestu prejeli romarski blagoslov in se odpravili na pot, ki nas bo vodila proti Bršljinu in Kamencam, mimo Karteljevega, Šentjurija in Poljan. Pot bomo nadaljevali proti Jezeru, Nemški vasi in Trebnjemu, od tam pa mimo Račjega sela proti Trebanjskemu vrhu in Čatežu. Na Zápłaz bomo prišli okoli 11. ure.

Dragi romarji, vabimo vas, da se nam pridružite. Že na začetku ali pa med potjo. Lahko se odpravite po drugih poteh in se dobimo na Zápłazu. Romate lahko tudi s kolesi ali kako drugače. Romarska maša ob 12. uri bo zagotovo, ne glede na vreme. Z Zápłaza v Novo mesto bo peljal posebni avtobus.

Korajža velja, pridružite se nam!

Janez Gril, organizator

OB GROZDETU MOLITEV ZA DUHOVNE POKLICE

Tudi v času počitnic in dopustov je na Záplazu vsako prvo nedeljo »Grozdetov molitveni shod« s sveto mašo ob 16. uri. Ob 15.30 je molitvena ura za nove duhovniške in redovniške poklice, ki jo pripravljajo **dekanije** po tem vrstnem redu:

Trebnje – 2. junija

Novo mesto – 7. julija

Črnomelj – 4. avgusta

Trebnje – v soboto, 14. septembra,
škofijsko srečanje, ki ga letos pripravlja ta dekanija skupaj s škofijskim odborom za duhovne poklice

Leskovec – 6. oktobra

Prosimo, da dekani pravočasno poskrbite za molitev za nove duhovne poklice na Záplazu, ki je vedno pol ure pred sv. mašo. Lepo je, če za tisti mesec, ko ste na vrsti, povabite tudi vernike iz dekanije, kot je to naredila kočevska dekanija, ki je prišla z enim avtobusom in vsi dekanijski duhovniki.

DUHOVNE VAJE ZA ŽUPNIJSKE GOSPODINJE

Duhovne vaje za župnijske gospodinje bodo od ponedeljka, 10., do srede, 12. junija, v Baragovem zavodu v Novem mestu z začetkom ob 12.00 (ob 13.00 kosilo) in koncem v sredo s kosilom (odhod ob 14.00).

Duhovne vaje bo vodil Janez Cerar, lazarist.

Gospodinje naj se prijavijo na naslov: Elizabeta Kos, Šentpeter 4, 8222 Otočec ob Krki (tel. 041/860-036).

Župnike, ki imate gospodinje, prosimo, da svoji gospodinji priporočite udeležbo in jo pripeljete v Novo mesto.

Pastoralna služba

GOSPODARSKA KOMISIJA MED POČITNICAMI

V juliju in avgustu – med počitnicami – ni sej Gospodarske komisije. Zato prosimo, da svoje vloge pošljete do sredine junija, da jih bomo lahko obravnavali in vam pravočasno poslali dovoljenja oziroma navodila za razne obnove in popravila na gospodarskem področju.

VABILO K VPISU NA KATEHETSKO-PASTORALNO ŠOLO

Spoštovani župniki!

»Žetev je velika, delavcev pa malo!«
Spodbudite, prosim, svoje farane k vpisu na Katehetsko-pastoralno šolo. V prvi vrsti je namenjena poglobljanju osebne vere in je zato primerna za vsakega mladega ali odraslega človeka. Kdor bo v sebi zaznal klic k izrecnemu oznanjevanju, pa bo po prvih dveh letih nadaljeval študij še na drugi stopnji. Tudi dolžina programa naj jih ne plaši, saj moramo v življenju tako ali tako vedno napredovati. Zato naj si tisti, ki zaenkrat ne morejo misliti na sodelovanje v celotnem programu predavanj, v prihodnjem študijskem letu izberejo dva ali tri predmete znotraj datumov, ki so zanje ugodni. Urnik predavanj bo zato objavljen na spletni strani že v mesecu avgustu.

Vpis novih slušateljev na katehetsko-pastoralno šolo v Novem mestu, v Zavodu Friderika I. Baraga je predviden za petek, 27. septembra, ob 17.00, ko bo tudi informativno srečanje.

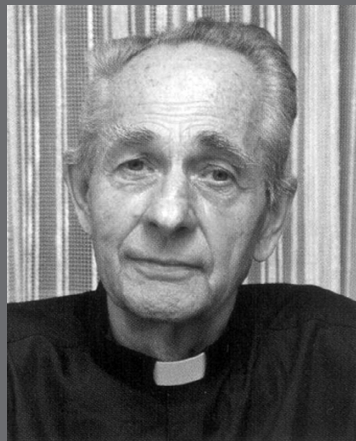
V soboto, 12. oktobra, pa bo ob 19.00 v stolnici sv. maša ob začetku akademskega leta s podelitvijo spričeval in diplom slušateljem Katehetsko-pastoralne šole, ki so uspešno končali študij na 1. oz. 2. stopnji.

s. mag. Brigita Zelič

In memoriam

PROF. ADOLF MEŽAN

Prof. Adolf Mežan se je rodil 14. maja 1932 v Dolenji Nemški vasi. Obiskoval je klasično gimnazijo v Ljubljani. Leta 1951 je maturiral in se vpisal na študij jezikov. Po diplomi je vstopil v bogoslovje in bil leta 1962 posvečen v duhovnika. Še isto leto ga je nadškof Anton Vovk poslal na Srednjo versko šolo v Vipavo, kjer je dvanajst let poučeval slovenščino, nemščino in francoščino. Pedagoško delo je z veseljem opravljal. Leta 1974 ga je nadškof Pogačnik imenoval za župnika pri Sv. Lenartu in soupravitelja v Javorjah nad Škofjo Loko, kjer je veliko prenavljal. Nato je enajst let deloval v župniji Novo mesto Šmihel. Kot župnik in sedem let tudi dekan novomeške dekanije je pastoralno zelo uspešno deloval s pomočjo ŽPS in hkrati uvažal kaplane v duhovniško službo. Že tedaj se je z veliko skrbnostjo posvečal tudi bolnim in onemoglim. Življenjska pot ga je za nekaj let, od 1992 do 2001, vodila v vrste Družbe Jezusove. Ko se je vrnil med škofijske duhovnike, se je posvetil predvsem bolnikom. Po kratkem postanku v župniji Ljubljana Moste se je sedem let kot duhovni pomočnik posvečal bolnikom v bolniški župniji v Ljubljani, posebej v bolnici Petra Držaja, kar je popisal v knjigi z naslovom *Med belimi stenami*. V tej knjigi je v uvodu prof. Berta Golob med drugim zapisala: »Duhovnik /Mežan/ želi biti na njihovem

križevem potu bolezni podoben tako svetopisemskemu Simonu kot legendarni Veroniki. Želi jih potolažiti, odvzeti nekaj bremena, s podelitvijo zakramenta pa predvsem težo kakor koli obremenjene vesti ... V pristopu do bolnikov se duhovnik Mežan izkaže obziren in tenkočuten. Nikoli vsiljiv.« Leta 2008 se je vrnil v domačo novomeško škofijo, kjer je pomagal kot bolniški duhovnik in nekaj časa tudi kot spovednik na Zápłazu. Pastoralno delo je prekinila bolezen – rak. Božja previdnost mu je naložila drug način pastoralnega delovanja z molitvijo in darovanjem trpljenja. Še ob obisku svojega ordinarija škofa Glavana konec januarja je obljubil, da bo daroval trpljenje za nove duhovne poklice.

Gojil je veliko pobožnost do Božje Matere in pripravljaj prispevke za Glasnik Kraljice miru, pripravil knjižico prvih petih sobot ter opravljal službo vicepostulatorja božje

služabnice Cvetane Priol, o kateri je napisal tudi knjigo. 25. februarja 2013 proti večeru, potem, ko sta ga eno uro prej še obiskala brat in sestra, se je poslovil s tega sveta.

Takole je sklenil pogrebno homilijo škof Andrej Glavan: »Dragi sobrat Dolfe! Prosi tudi zdaj za nove duhovne poklice, za nove duhovnike v naši novomeški škofiji in v Cerkvi na Slovenskem, za nove čuarje tabernakljev, kakor je rad dejal božji služabnik škof Vovk, saj si bil med zadnjimi njegovimi novomašniki, ki jih je on posvetil. Mi pa bomo delo in molitve vseh tvojih 50 in pol duhovniških let položili na oltar in zato molili, da bi *šel v veselje svojega Gospoda* in da bi po besedi apostola Janeza čim prej užival, kar tu na zemlji *oko ni moglo videti in uho ne slišati in kar v človekovo srce ni prišlo, a vemo, da je Bog pripravil v nebesih za vse, ki ga ljubijo in mu zvesto služijo*.«

DEJAVNOSTI ŠKOFA ANDREJA GLAVANA

28.–31. 1. se je udeležil duhovnih vaj s škofi prijatelji Marijinega dela v Rimu in se v sredo, 30. 1., po splošni avdienci skupinsko slikal s svetim očetom Benediktom XVI. ter mu segel v roko.

Februar 2013

- 2. 2. na praznik Gospodovega razglasenja – svečnico je vodil dan posvečenega življenja za novomeško škofijo v Cerkljah ob Krki.
Popoldne je vodil slovesnost slovesnih večnih zaobljub s. Terezije Benedikte Marije Pomagaj (Jerice Mulej) v karmelu v Mirni Peči.
- 4. 2. je obiskal in maševal v DSO v Črnomlju.
- 6. 2. je v okviru priprav na kanonično birmo sodeloval na dekanijski konferenci v Trebnjem.
- 9. 2. se je udeležil študijskega dneva o dokumentu PIP v organizaciji Škofijske komisije za karitativno dejavnost.
- 10. 2. je bil gost mesečnega srečanja Katoliške karizmatične preнове v Baragovem zavodu.
- 11. 2. je obiskal in maševal v DSO v Gabrjah.
- 12. 2. je na škofiji sprejel obisk predsednika vlade RS Janeza Janše v okviru delovnega obiska vlade na Dolenjskem in v Beli krajini.
- 16. 2. se je udeležil drugega izobraževalnega srečanja za predstavnike župnij o dokumentu PIP v Baragovem zavodu.
- 20. 2. je obiskal in maševal v DSO v Šmarjeti.
- 24. 2. si je v Baragovem zavodu ogledal igro *V imenu ljudstva* o škofu Leniču.
- 27. 2. je vodil slovesno somaševanje v zahvalo za papeža Benedikta XVI. in se udeležil postne duhovne obnove za duhovnike, ki jo je v Baragovem zavodu vodil opat p. Janez Novak. Popoldne je vodil pogreb duhovnika prof. Adolfa Mežana na Grmu v župniji Trebnje.
- 28. 2. je na dan odstopa papeža Benedikta XVI. somaševal skupaj z drugimi škofi pri zahvalni maši v ljubljanski stolnici.

Marec 2013

- 2. 3. se je udeležil občnega zbora Škofijske karitas Novo mesto in ob začetku vodil somaševanje v cerkvi v Šmihelu.
- 4. 3. se je udeležil Tomaževe proslave na TEOF v Ljubljani.
- 5. 3. je maševal na katehetskem simpoziju pri Svetem Duhu nad Škofjo Loko.

6. 3. se je udeležil skupne pastoralne konference duhovnikov v Baragovem zavodu.
9. 3. se je udeležil študijskega srečanja medškofijskega odbora za družino v Ljubljani.
11. 3. je gostil škofo na seji SŠK v Novem mestu.
13. 3. je vodil sejo dekanov.
19. 3. je vodil slovesno somaševanje v stolnici ob prazniku glavnega zavetnika škofije, sv. Jožefa, in ob tej priložnosti podelil odličje sv. Jožefa g. Lini Švalj iz Šentjerneja.
20. 3. se je udeležil študijskega dneva o KKC v Baragovem zavodu.
23. 3. je vodil somaševanje na Brezjah ob prazniku Gospodovega oznanjenja in se nato udeležil predavanja o spoštovanju življenja.
24. 3. je na škofijskem dvorišču med sneženjem blagoslovil zelenje in nato v stolnici vodil somaševanje ob cvetni nedelji.
25. 3. je snemal velikonočni nagovor za Radio. Popoldne je obiskal in maševal v DSO v Trebnjem. Zvečer se je v novomeški stolnici udeležil koncerta zbora ČarniCe.
26. 3. je snemal velikonočni nagovor za Vaš kanal. Popoldne je obiskal in maševal v DSO Kočevje.
- 28.–30. 3. je vodil obrede velikonočnega tridnevja v novomeški stolnici začeni s krizmeno mašo v krogu škofijskih duhovnikov. Med obredi velikega petka, ki jih je vodil generalni vikar, je blagoslovil obnovljen križev pot.

April 2013

- 1.4. je v župniji Čatež - Zaplaz podelil zakrament sv. birme desetim birmancem.
3. – 5. 4. je vodil škofijsko romanje po poteh sv. bratov Cirila in Metoda v jubilejnem letu njunega prihoda na Moravsko in Slovaško.
6. 4. je v Metliki podelil zakrament sv. birme 34 birmancem.
7. 4. je na Dolah pri Litiji podelil zakrament sv. birme desetim birmancem. Spomnili smo se tudi 7. obletnice ustanovitve škofije. Popoldne je prisluhnil pevski reviji dekanije Črnomelj na Suhorju.
9. – 10. 4. se je kot legat SŠK udeležil plenarnega zasedanja HBK v Zagrebu.
13. 4. je v Trzinu podelil zakrament sv. birme 34 birmancem. Popoldne se je udeležil slovesne pogrebne maše v ljubljanski stolnici ob prekopu ljubljanskega škofa Gregorija Rožmana.
14. 4. je na Mirni podelil zakrament sv. birme 36 birmancem. Popoldne je posvetil nov oltar in blagoslovil prenovljen prezbiterij v Dobrniču.
17. 4. je vodil sejo duhovniškega sveta v Baragovem zavodu.
20. 4. je na Trebelnem podelil zakrament sv. birme 25 birmancem. Popoldne pa je sv. birmo prejelo 44 birmancev pri sv. Lenartu v Novem mestu.

- 21. 4. je na Žalostni gori v Mokronogu podelil zakrament sv. birme 20 birmancem. Popoldne je vodil slovesnost srečanja članov ŽPS in molitvenega dneva za duhovne poklice na Zápplazu.
- 25. 4. je sprejel slovenske romarje iz Trsta in vodil somaševanje na Zápplazu.
- 27. 4. je v Šentrupertu podelil zakrament sv. birme 48 birmancem.
- 28. 4. je v Šentjanžu podelil zakrament sv. birme osemnajstim birmancem. Popoldne je na emavškem obisku sprejel sestrsko skupnost iz škofije na svojem domu v Soteski.

Maj 2013

- 4. 5. je v Boštanju podelil zakrament sv. birme 32 birmancem.
- 5. 5. je v Šentlovrencu podelil zakrament sv. birme desetim birmancem.
- 6. 5. se je udeležil skupne seje SŠK in KORUS v Ljubljani.
- 11. 5. je vodil duhovno obnovo o bl. Alojziju Grozdetu pri Sv. Jožefu v Celju.
- 12. 5. je v župniji Sv. Križ - Gabrovka podelil zakrament sv. birme 28 birmancem. Zvečer se je udeležil koncerta ob 20-letnici ponovnega delovanja Škofijske klasične gimnazije v Ljubljani.
- 14. 5. je vodil somaševanje ob sprejemu relikvij sv. Janez Boska v Šmihelu v Novem mestu.
- 18. 5. je vodil somaševanje ob romanju slepih in slabovidnih na Zápplaz.
- 19. 5. je v novomeški stolnici podelil zakrament sv. birme 22 birmancem.

NAPOVEDNI KOLEDAR

Junij:

- 2. 6. Grozdetov molitveni shod na Zápplazu, sv. maša ob 16. uri
- 5. 6. Dies sanctificationis v letu vere po dekanijah
- 9. 6. Maša za pobite domobrance in druge žrtve revolucionarnega nasilja v Kočevskem Rogu ob 11. uri
- 9. 6. Škofijsko srečanje družin v Žužemberku, sv. maša ob 16. uri
- 15. 6. Tretje srečanje duhovnikov in predstavnikov ŽPS za pastoralno prenovo – načrtovanje, Baragov zavod v soboto ob 9.30
- 23. 6. Somaševanje duhovnikov jubilantov ob 16. uri na Zápplazu

JAGODE NAŠE PASTORALE

29. 6. Mašniško posvečenje v stolnici ob 10. uri**Julij:**

- 6. 7. Peš romanje k Mariji na Záplaz v soboto ob 2. uri zjutraj pred stolnico v Novem mestu
- 7. 7. Grozdetov molitveni shod na Záplazu, sv. maša ob 16. uri
- 21. 7. Krištofova nedelja – dar za MIVO – srečno prevožen vsak km z avtom

Avgust:

- 4. 8. Grozdetov molitveni shod na Záplazu, sv. maša ob 16. uri
- 14. 8. Maša in procesija na Záplazu na večer pred praznikom ob 20. uri
- 15. 8. Obnovitev izročitve Mariji na Záplazu ob 10. uri

28. 8. Rekolekcija in družabno srečanje duhovnikov v Škocjanu in v Leničevem domu ob 10. uri**31.8. Romanje bolnikov in invalidov novomeške škofije na Záplaz, rožni venec ob 10. uri, maša ob 10.30****September:**

- 4. 9. Pastoralni tečaj v Baragovem zavodu ob 9. uri
- 12. 9. Pastoralni tečaj v Baragovem zavodu ob 9. uri
- 14. 9. Molitveni dan za duhovne poklice na Záplazu ob 10. uri.
- 15. 9. Nedelja svetniških kandidatov
- 21. 9. Srečanje MLADIH v Stični
- 27. 9. Vpis v katehetsko-pastoralno šolo ob 17. uri v Baragovem zavodu

Oktober

- 6. 10. Grozdetov molitveni shod na Záplazu, sv. maša ob 16. uri
- 9. 10. Seja dekanov v sejni sobi ob 9. uri
- 12.10. Maša ob začetku akademskega leta v stolnici
- 23.10. Seja Duhovniškega sveta v Baragovem zavodu ob 9.30.

KAZALO

UVODNIK	1
POGOVOR Z NOVOMAŠNIKOMA MITJO BULIČEM IN DEJANOM PAVLINOM,	3
POMEN NOVE MAŠE ZA ŽUPNIJO	10
POUDARKI IZ STATISTIKE	11
ZGLED VERODOSTOJNOSTI	14
RAZMIŠLJANJE O PAPEŽU FRANČIŠKU – POGLED IZ ARGENTINE	15
VEČNE ZAOBLJUBE KARMELIČANKE S. TEREZIJE BENEDIKTE MARIJE POMAGAJ	18
KJE SMO IN KAM GREMO V PROCESU PASTORALNEGA NAČRTOVANJA?	20
POUDARKI S POMLADANSKE PLENARNE SEJE ŠKOFIJSKEGA	
PASTORALNEGA SVETA	24
VABILO ŠKOFIJSKEGA ODBORA ZA PASTORALNO PRENOVO	26
SREČANJE ČLANOV ŽPS IN DRUGIH ŽUPNIJSKIH SODELAVCEV NA ZÁPLAZU	27
SPOMIN, KI ŽIVI	29
LINA ŠVALJ – PREJEMNICA ODLIČJA SV. JOŽEFA	33
OB ŠKOFIJSKEM ROMANJU V VELEHRAD	34
TEDEN PROSTOVOLJSTVA V KRKI D. D.	36
POSVETITEV OLTARJA V DOBRNIČU	38
MAŠNIŠKO POSVEČENJE – DVA NOVOMAŠNIKA	39
DUHOVNIKI JUBILANTI	39
OBLETNICA DUHOVNIŠKEGA POSVEČENJA	40
ŠKOFIJSKO PEŠ ROMANJE NA ZÁPLAZ 2013	40
OB GROZDETU MOLITEV ZA DUHOVNE POKLICE	41
DUHOVNE VAJE ZA ŽUPNIJSKE GOSPODINJE	41
GOSPODARSKA KOMISIJA MED POČITNICAMI	41
VABILO K VPISU NA KATEHETSKO-PASTORALNO ŠOLO	42
PROF. ADOLF MEŽAN	42
DEJAVNOSTI ŠKOFA ANDREJA GLAVANA	44
NAPOVEDNI KOLEDAR	46

Jagode naše pastore, Glasilo Škofije Novo mesto

Izdaja: Pastoralna služba; Odgovarja: prelat Božidar Metelko; Ureja: mag. Igor Luzar, Tehnični urednik Janko Jožef Pirc, Naslovnica: Podelitev služb bogoslovcem, stolnica, 6. januar 2013, foto Slavko Mirtič; Jezikovni pregled: Monja Pust; Grafična priprava in tisk: Špes, grafični studio, Novo mesto

JAGODE NAŠE PASTORALE

**»ŽELIM SAMO TO, DA BIL BIL TAM,
KJER ME BOG HOČE IMETI«**

(geslo novomašnika Dejana Pavlina)

**»JAZ SEM Z VAMI, VSE DNI
DO KONCA SVETA« (Mt 28, 20).**

(geslo novomašnika Mitje Buliča)

**JAGODE
NAŠE PASTORALE**

številka

2

ISSN 2332-2701

9 772332 270001